

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΒ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1975 | ΑΡΙΘ. 23-24

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1975

ΕΥΔΟΚΙΑ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

«Θεός ἦν ἐν τῷ Χριστῷ, κόσμον ἐαυτῷ καταλλάσσω, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραινώματα αὐτῶν» (Β' Κορ. 5,19).

«Οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν» (Ἔξ. 15,2).

1. Τὴν Γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου προεφήτευσαν οἱ Προφῆται καὶ προεκήρυξαν ἄνδρες ἅγιοι, πεπληρωμένοι Πνεύματος Ἁγίου καὶ Χάριτος Θείας, διὸ καὶ τὰ στόματα αὐτῶν ἀπέβησαν πνευματέμφορα καὶ ὄργανα πνευματοκίνητα καὶ πνευματοφόρα. Δὲν θὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα τὰς ἀποκαλυπτικὰς προφητείας, τὰς τόσο ἐναργῶς προαναγγελλούσας τὴν «εὐδοκίαν» τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, τὴν ἐνσαρκὸν δῆλον ὅτι παρουσίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ ὠρισμένην ἐνανθρώπησιν Αὐτοῦ. Ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς «εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν», ἀλλ' «οἱ ἴδιοι Αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰω. 1,11). Ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας τίκεται ὁ Θεῖος Λόγος καὶ διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας Του ἀποκαλύπτει τὴν θεϊαν τοῦ Πατρὸς «εὐδοκίαν» πρὸς τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον. Ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Θεανθρώπου ἀποκαλύπτεται συγχρόνως ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον. Ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀπ' αἰῶνων κεκρυμμένον μυστήριον φανεροῦται καὶ οἱ τῶν θείων χρησμῶν προάγγελοι ἐξανοίγουσι τὰς βίβλους τῶν Προφητειῶν των καὶ αἶρουσι τὸ κάλυμμα τῆς

ἀγνοίας. Καὶ οὕτω «ἡμεῖς πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» (Β' Κορ. 3,18).

2. Ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Κυρίου «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονεν τὰ πάντα καινὰ» (Β' Κορ. 5,17). Τὸ αὐστηρὸν δόγμα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ νεογεννήτου Βρέφους τῆς Βηθλεέμ, τοῦ τὴν «εὐδοκίαν» τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις παρέχοντος. Ἡ Γέννησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπλήρωσε τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν τοῦ παναγάθου Θεοῦ. Τὸ ἐν Βηθλεέμ γεννηθὲν Θεῖον Βρέφος τῆς θείας καὶ ἀπερινοήτου βουλῆς εἶναι τὸ ἐμφανὲς γινόμενον Μυστήριον καὶ ἡ τοῦ «ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένου μυστηρίου ἡ φανέρωσις». Ὁ ἀχρονος ἐν χρόνῳ τίκεται. Ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει χωρεῖται. Ὁ πανταχοῦ παρῶν ἐγκατοικεῖ ἐν τῇ κιβωτῷ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁ ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν, μέτοικος καὶ μετανάστης γίνεται! «Ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν, ἀναδειχθείση», διαλαλεῖ ὁ προφήτης Ἀββακούμ (3,2). Καὶ ἀνεδείχθη καὶ ἀπεδείχθη ὄντως τὸ Θεῖον Βρέφος ὁ σὺν τῷ Πατρὶ Υἱὸς μονογενὴς αἰεὶ προσκυλούμενος καὶ δοξαζόμενος. Ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὢν, ἵνα καὶ ἡμᾶς θεοποιήσῃ ἵνα καὶ ἡμεῖς τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν. Ὁ θεῖος Παῦλος βεβαιοῖ τοῦτο, λέγων : «Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστει-

λεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν νόθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4,4-5). Ὁ προφήτης Ἀββακούμ καὶ τοῦτο ἐν πνεύματι προφητικῶς ἐπισημαίνει: «Ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήσῃ· ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ· ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ» (Ἀββ. 3,2)!

3. Φρικτὸν καὶ ἀπερινόητον τὸ μυστήριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου. Θεὸς ὢν, γίνεται ἄνθρωπος. Ὁ ἄπειρος ἐνοῦται μετὰ τοῦ πεπερασμένου· ἡ θεία καὶ ἀνθρωπίνη φύσις περιχωροῦσιν ἀλλήλας, ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως! Τὸ αὐτὸ μυστήριον καὶ ἐν τῇ Παρθένῳ. Ἡ ἄχραντος Παρθενομήτηρ, παρθένος οὔσα, γίνεται μήτηρ καὶ ἐν τῇ ἀσπόρῳ γαστρὶ αὐτῆς βαστάζει τὸν τὰ πάντα βαστάζοντα Θεόν! Καὶ τὸ τῆς παιδοποιίας τῆς ἀειπαρθένου ἀφραστον θαῦμα ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ ἐπιτελεῖται καὶ «ἐν μέσῳ δύο ζώων» γνωρίζεται. Καὶ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ μυστηρίου «ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη» ὁμολογεῖται καὶ διακηρύττεται. Τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνυμνοῦσι πρῶται αἱ στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων, τὴν πανένδοξον Θεοφάνειαν οὕτω πως ἀνυμνοῦσαι καὶ δοξάζουσαι: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ»! Ἐν τῷ Χριστῷ πληροῦται ὁ Νόμος καὶ εὐλογεῖται. Ἐπαληθεύονται οἱ λόγοι τῶν Προφητῶν καὶ οἱ ἄνθρωποι πασῶν τῶν γενεῶν καλοῦμεθα εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ ἀφράστου Μυστηρίου, ἵνα καὶ ὁ ἁγιασμὸς τῆς Θείας Χάριτος πληρώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν!

★

4. Ἐπιθυμῶ ἐνταῦθα νὰ παραθέσω μέγα ἀπόσπασμα τῆς Προφητείας τοῦ Ἡσαΐου, πολλὰ καὶ δι' ἡμᾶς σήμερον ἐπισημαινούσης. Λέγει λοιπὸν ὁ μέγας τῶν Προφητῶν Ἡσαΐας: «Ἐγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἀπέθανεν Ὁζίας ὁ βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνον ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφεὶμ εἰστήκεσαν κύκλῳ αὐτοῦ· ἐξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καὶ ἐξ πτέρυγες τῷ ἐνί... Καὶ ἐκέκραγον ἕτερος

πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. Καὶ εἶπα· ὦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμα· ὅτι ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφεῖμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἤγατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν· Ἴδου ἤγατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος· Τίνα ἀποστείλω; Καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; Καὶ εἶπα· Ἴδου εἰμι ἐγώ, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· Πορεύθητι, καὶ εἰπὸν τῷ λαῷ τούτῳ· Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέπετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε» (Ἠσ. 6,1-9).

5. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὸ χωρίον «εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνον ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης Αὐτοῦ» ἠρμήνευσαν, ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον, ἧτις ὡσεὶ θρόνος ὑψηλὸς καὶ ἐπηρμένος εὐτρεπίζεται, δεχομένη τὸν Βασιλέα τῶν βασιλευόντων, τὸν Κύριον Σαβαώθ, Ὁστις δι' αὐτῆς τίκτεται καὶ φανεροῦται τῷ κόσμῳ. Καὶ ὁ οἶκος Αὐτοῦ, ἦτοι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἐν θριάμβῳ καὶ ἡ στρατευομένη, εἶναι «πλήρης τῆς δόξης Αὐτοῦ»! Συμπαρίσταται τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι Υἱῷ «κατὰ τὴν εὐδοκίαν» (Ἐφ. 1,9) ὁ τε Πατὴρ καὶ τὸ ὁμοούσιον Αὐτοῦ κατὰ τὴν Θεότητα Ἅγιον Πνεῦμα. Τοῦτο βεβαίῳ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγων: «Θεὸς ἦν ἐν τῷ Χριστῷ, κόσμον ἐαυτῷ καταλλάσσειν, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν» (Β' Κορ. 5,19). Τὰ Σεραφεῖμ, αἱ παρὰ τῷ Κυρίῳ ἀγγελικαὶ δυνάμεις, ὑμνοῦσιν Αὐτόν, τρίς τὸ «Ἅγιος» κραυγάζουσαι, διαλαλοῦσαι συγχρόνως ὅτι «πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης Αὐτοῦ», ἡ διὰ τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἔσαει ἐμφαινομένη καὶ ὑμνουμένη.

6. Ἀλλὰ νῦν φοβερόν τὸ θέαμα τοῦ Προφήτου. Λέγει: «Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπερ-
θυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ
οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ». Ἦνοιχθη ὀλίγον ἡ
πύλη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἠκούσθησαν αἱ ἀγγε-
λικαὶ φωναὶ ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Θεαν-
θρώπου: «Καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ».
Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἡ τε ἐν οὐρανῷ καὶ ἡ
ἐπὶ γῆς Βασιλεία Αὐτοῦ, πληροῦται καπνοῦ·
καλύπτεται ὑπὸ μυστηριώδους καὶ ἀπερι-
νοήτου διὰ τὸν ἀνθρώπινον Νοῦν οὐσίας, τῆς
Οὐσίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐπέκεινα τῆς ἀνθρω-
πίνης φύσεως καὶ παντὸς ὑλικοῦ κειμένης,
καὶ οἶονεὶ διὰ παραπετάσματος καλυπτομέ-
νης, πέραν τοῦ ὁποίου καὶ πάλιν «γνόφος»
καλύπτει τὸν Θεόν. «Καὶ εἰσῆλθε δὲ Μωυ-
σῆς εἰς τὸν γνόφον, οὗ ἦν ὁ Θεός» (Ἔξ.
24,18). Καὶ εἶπεν ὁ Προφήτης καθ' ἑαυ-
τόν: «^Ω τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμαί· ὅτι
ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν
μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος οἰκῶ,
καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου»!

7. Οἱ προφητικοὶ λόγοι ἀπευθύνονται
καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἐρχό-
μενον εἰς τὸν κόσμον. Συναισθήματα βαθείας
εὐσεβείας καὶ φόβου Θεοῦ πλημμυροῦν τὴν
ψυχὴν τοῦ Προφήτου καὶ συγκίνησις ἀνεκ-
φραστος συγκλονίζει τὸν ἔσω κόσμον αὐτοῦ.
Προμηνύει τὰς συγκινήσεις καὶ παντὸς πι-
στοῦ χριστιανοῦ, ἐπὶ τῇ βιοματικῇ ἐνοράσει
τοῦ Μυστηρίου τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεαν-
θρώπου. Ἡ βαθεῖα τῆς εὐσεβείας συγκίνη-
σις ἐμποδίζει τὸν Προφήτην νὰ χαρῆ, ὡς θὰ
ἔπρεπε, διὰ τὸ μέγα καὶ ἀπερινόητον θαῦμα.
Ἀντιθέτως! Ἀναλογιζόμενος τὴν ἁμαρτω-
λότητά του, ἦν καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς
ἐρχόμενος φέρει ἐν τῇ ψυχῇ του, ἀναφωνεῖ πε-
ριδεῆς καὶ ἔντρομος: «^Ω τάλας ἐγώ»! Τα-
λαίπωρος καὶ δυστυχῆς εἶμαι «ἐγώ» ὡς ἄν-
θρωπος, διότι καίτοι κατενύγην καὶ ὑπὸ βα-
θείας θρησκευτικῆς συγκινήσεως κατελήφθην,
προϊδὼν τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Θεοφανείας,
ἐν τούτοις ἄνθρωπος ὢν ἁμαρτωλὸς καὶ ἀκά-
θαρτα χεῖλη ἔχων, μόλις τολμῶ νὰ διαλαλήσω
ὅτι ἐν πνεύματι προφητικῶ «τὸν Βασιλέα
Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου»!
Θεωρεῖ ὁ Προφήτης ἑαυτὸν ἀκάθαρτον, ἔ-

χοντα ἀκάθαρτα χεῖλη διὰ νὰ προφέρῃ τὴν
τοῦ Κυρίου Θεοφάνειαν. Καὶ οὐ μόνον τοῦ-
το, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώ-
πους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς οἰκεῖ
καὶ πορεύεται, ἔχοντας καὶ τούτους ἀκά-
θαρτα χεῖλη!

★

8. Δι' ἡμᾶς προεῖδον καὶ προεφήτευσαν
οἱ θεόπνευστοὶ Προφῆται. Δι' ἡμᾶς τοὺς
ἀνθρώπους, τοὺς πρὸ καὶ μετὰ Χριστόν, τοὺς
πιστοὺς καὶ τοὺς ἀπίστους, παντὸς γένους
καὶ πάσης ἡλικίας, πάσης φυλῆς ἢ ἐθνικό-
τητος, πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς καταστάσεως.
Πολλοὶ-πάμπολλοὶ ἐν τῇ διαρροῇ τῶν αἰώ-
νων συγκινοῦνται, πληρούμενοι ὑπὸ συναι-
σθημάτων βαθείας εὐσεβείας καὶ πίστεως εἰς
Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς σαρκωθέντα. Ἀλλ'
οὐδεὶς δύναται καὶ νὰ καυχῆθῃ ὅτι εἶδε πρά-
γματι τὸν Κύριον ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βηθλεέμ,
χωρὶς νὰ αισθανθῇ ἐν ἑαυτῷ ζῶντα τὸν Χρι-
στόν. Χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου
τὸν «ἄνθρακα», τὸ τῆς Θείας Εὐχαριστίας
Μυστήριον — τὸ σῶμα, τὸ δι' ἡμᾶς προσ-
ληφθὲν καὶ τὸ αἷμα, τὸ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ σταυ-
ροῦ ἐκχυθέν. Μόνον τότε θὰ αισθανθῇ ὅτι
πράγματι ἀφῆρέθησαν αἱ ἀνομίαι του καὶ
ἐξεκαθαρίσθησαν ὑπὸ τῆς Θείας Κοινωνίας
αἱ ἁμαρτίαι του! Ἀλλὰ πόσοι ἐξ ἡμῶν τῶν
πιστῶν προσερχόμεθα ἀξίως πρὸς τὸ θυσια-
στήριον, ἵνα ἐνούμενοι μετὰ τοῦ Κυρίου,
καθαρισθῶμεν πράγματι ἀπὸ πάσης ἀνομίας
καὶ ἁμαρτίας;

9. Ἦκουσεν ὁ Προφήτης τῆς φωνῆς
Κυρίου λέγοντος: «Τίνα ἀποστείλω; Καὶ τίς
πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; Καὶ εἶπα·
Ἴδού ἐγώ, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· Πο-
ρεύου, καὶ εἶπὸν τῷ λαῷ τούτῳ· Ἀκοῆ
ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες
βλέπετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε»! Πορεύεται ὁ
Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς πρὸς τὸν λαὸν
τὸν ἐναγῆ καὶ ἁμαρτωλόν. Πορεύεται ὁ Θεῖος
Λόγος, ὁ ἄχρονος καὶ ἀπερινόητος Θεός, ἵνα
ὁ πανένδοξος καὶ παντοδύναμος εὔρη τὸ μο-
ναδικὸν κατάλυμα ἐν τῇ πολίχνῃ τῆς Βηθλεέμ,
τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων! Πορεύεται ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, ἵνα Υἱὸς ἀνθρώπου καταστῆ διὰ
τῆς προσλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ

ἀνευδής, πτωχεύει διὰ τὸν ἄνθρωπον· ὁ προαιώνιος, ἐν χρόνῳ γίνεται καὶ ὁ ἀπερίγραπτος, ὡς ἀσθενὲς Νήπιον σπαργανοῦται· ὁ ἀόρατος, ὁρᾶται· ὁ ἀπερίληπτος ἐν περιλήψει καὶ σμικρότητι παρουσιάζεται· ἡ Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, μορφὴν δούλου λαμβάνει. Ὡ τοῦ θαύματος! «Ὡ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ» (Ρωμ. 11,13). Ἦλθεν ὁ Κύριος καὶ ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, τοῦ πνευματικοῦ Του σώματος, ἔσαει παραμένει. Ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, ἀλλὰ πόσοι ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων παρελάβομεν Αὐτόν; Πόσοι ἐξ ἡμῶν ἐδέχθημεν Αὐτόν κρούοντα τὰς πύλας τῆς ψυχῆς ἡμῶν; Πόσοι ἠνοίξαμεν Αὐτῷ τὴν θύραν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα καθάρῃ ταύτην ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καὶ ἀκαθαρσίας;

★

10. Διηρωτήθην πολλάκις, ἂν οἱ πρὸ Χριστοῦ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν ἀσεβέστεροι καὶ ἁμαρτωλότεροι ἡμῶν. Διηρωτήθην πολλάκις, ἂν οἱ εἰδωλολάτραι εἶχον μεῖζον σέβας πρὸς τοὺς Θεοὺς τῶν ἀπὸ ἡμᾶς σήμερον, τοὺς κατ' ὄνομα χριστιανούς. Τρόμος μὲ καταλαμβάνει, ὅταν ἀναγινώσκω τοὺς προφητικoὺς λόγους τοῦ θεοπνεύστου ἀποστόλου Παύλου: «Τοῦτο δὲ γίνωσκε — γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον —, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλόργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι... οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν. Ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον· ἡ γὰρ ἀνοία αὐτῶν ἐκδηλὸς ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ ἡ ἐκείνων ἐγένετο... Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β' Τιμ. 3,1-13)!

11. Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι νομίζει τις ὅτι ἐγράφησαν δι' ἡμᾶς σήμερον. Ὅπου καὶ ἂν στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, θ' ἀντικρύσωμεν ἐν μέρει ἢ καὶ ἐν συνόλῳ τὸν

σωρείτην τοῦτον τῶν κακιῶν καὶ διαστροφῶν. Πόλεμοι καὶ μάχαι εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Πολὺς λόγος γίνεται περὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ὅμως πανταχοῦ βλέπομεν περιφρονούμενον τὸ δίκαιον τῶν ἀσθενεστέρων καὶ καταπατούμενον τὸ δικαίωμα τοῦ ζῆν ἐλευθέρως ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ λαχούσῃ εἰς ἕκαστον πατρίδι αὐτοῦ! Τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ καλεῖ ἡμᾶς εἰς «καταλαγήν», παρέχον τὴν ἀπὸ Θεοῦ «ἐδοκίαν» καὶ χορηγοῦν τὴν ἄνωθεν «εἰρήνην»! Ἀλλ' ἡμεῖς ἀρνούμεθα ταῦτα καὶ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ ἡμῶν γινόμεθα ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, πεπληρωμένοι μισανθρωπίας καὶ κακίας τοιαύτης καὶ τηλικαύτης ὀλκῆς καὶ ὀρμῆς, ὥστε χαίρομεν ἐπὶ τῇ ἀδίκῳ καθυποτάξει τοῦ συνανθρώπου μας, περιφρονούντες καὶ καταπατοῦντες ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν κέκτηται πᾶς ἄνθρωπος — πατρίδα, θρησκείαν, οἰκογένειαν, περιουσίαν καὶ ὑπὲρ πάντα τὴν Ἐλευθερίαν αὐτοῦ!

★

12. Ἡ Βηθλεὲμ «οἶκος ἄρτου» μεθερμηνεύεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐν αὐτῇ ἐγενήθη ὁ «ἄρτος» τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὁ Χριστός! Ἐγενήθη καὶ ἐναπετέθη ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἦτοι ἐν χώρῳ εὐτελεῖ, ἐν ᾧ ζοῦν καὶ τρέφονται τὰ ἄλογα ζῶα, ἦτοι οἱ ἀλόγως καὶ ἀσυνέτως βιοῦντες ἄνθρωποι. Ἦλθε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἵνα φωτίσῃ ἡμᾶς τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους. Ἀνέλαβε τὴν μορφὴν τοῦ δούλου, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ἦλθεν, ἵνα «καταλλάξῃ» ἡμᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἦλθε, δωρησάμενος ἡμῖν τὴν «ἐδοκίαν» τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν «εἰρήνην», τὴν «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν»! Πότε καὶ ἡμεῖς θὰ θελήσωμεν νὰ παύσωμεν ἐργαζόμενοι τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τῆς ἀνομίας καὶ ἀδικίας; Πότε θ' ἀντικρύσωμεν ἀλλήλους ἐν εἰρήνῃ καὶ φιλαλληλίᾳ; Πότε θ' ἀνοίξωμεν τὰς πύλας τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα δεχθῶμεν τὸ μέγα μήνυμα τῆς Ἀγάπης, τῆς Πίστιος καὶ τῆς εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ Ἐπιδοσ δι' ἐν καλύτερον, εὐγενέστερον, πνευματικώτερον μέλλον; Πότε ἡ Πίστις ἡμῶν εἰς τὸν Χριστὸν θὰ καταστῇ ἡ ζωηφόρος κί-

Β' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟ-ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ*

Τέλος οἱ ἀνωτέρω θεολόγοι, συνελθόντες κατὰ Σεπτέμβριον 1974 ἐν Morschach, παρὰ τὴν Λουκέρνην, συνεζήτησαν προκαταρκτικῶς ἐπὶ τῶν κατατεθεισῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσηγήσεων, ὡς ἔπεται: 1) ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Φιλαρέτου περὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, 2) ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ζαφείρη περὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ περὶ τοῦ κανόνος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, 3) ὑπὸ τοῦ Μ. Φαράντου περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, 4) ὑπὸ τοῦ Ρ. Maan περὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως (Ἁγίας Γραφῆς καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως), 5) ὑπὸ τοῦ J. Visser ὁμοίως, 6) ὑπὸ τοῦ I. Todoran περὶ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, 7) ὑπὸ τῶν I. Καρμίρη καὶ D. Prinz περὶ τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως, 8) ὑπὸ τῶν I. Καλογήρου καὶ P. Amiet περὶ τῆς Θεοτόκου, 9) ὑπὸ τῶν I. Καρμίρη, I. Zonewski καὶ W. Küppers περὶ τῆς οὐσίας καὶ τῶν γνωρισμάτων

τῆς Ἐκκλησίας, 10) ὑπὸ τῶν I. Zonewski καὶ W. Küppers περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, 11) ὑπὸ τῶν I. Zonewski καὶ C. Oeyen περὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, 12) ὑπὸ τῶν αὐτῶν περὶ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας, 13) ὑπὸ τῶν I. Καρμίρη καὶ W. Küppers περὶ τοῦ ἀλαθῆτος τῆς Ἐκκλησίας, 14) ὑπὸ τῶν αὐτῶν περὶ τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας, 15) ὑπὸ τοῦ Ε. Φωτιάδου περὶ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ ἰδίως ἐν τῇ Παλαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, 16) ὑπὸ τοῦ Η. Aldenhoven περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, 17) ὑπὸ τοῦ Ρ. Maan περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ πρώτου παλαιοκαθολικοῦ ἐπισκόπου, καὶ 18) ὑπὸ τῶν I. Καρμίρη καὶ U. von Arx περὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξ ἄλλου ὁ καθηγητὴς W. Küppers ἀνέφερεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ θεολόγοι, συνελθόντες τῇ 5 καὶ 6 Ἰουλίου 1975 ἐν Βέρνῃ, κατήρτισαν ἐν ἐνιαίῳ κείμενον ἐργασίας δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω θέματα ἐκ 30 σελίδων, ὅπερ ἐκοινοποίησαν εἰς πάντα τὰ μέλη

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 290 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17-18 τεύχους.

νησις τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἔργων ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅταν ἀσφαλῶς ὁμολογήσωμεν τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ὡς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν καὶ ὅταν, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς Κυρίου, δυνηθῶμεν νὰ διακηρύξωμεν μετὰ τοῦ Μωυσέως, ὅτι τὸ ἐν Βηθλεέμ τεχθὲν Θεῖον Βρέφος εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον γενικῶς καὶ δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ὁ ἀληθινὸς Θεός. Τότε μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ συμπάλωμεν μετὰ τοῦ Θεόπτου ἀνδρός: «Ὁδτός μου Θεός, καὶ δοξάσω Αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω Αὐτόν» (Ἐξ. 15,2)! Τότε καὶ ἡ ἐπὶ γῆς «εἰρήνη» θὰ καταστῇ πραγματικότης καὶ ἀγαθὸν πανανθρώπινον, δι' οὗ ἡ τε δικαιοσύνη

καὶ ἡ ἐλευθερία θὰ διασφαλισθοῦν καὶ θ' ἀποβοῦν διὰ τὸν ἄνθρωπον ὕψιστα ἀγαθὰ, φιλάνθρωπίας μεστὰ καὶ φιλαλληλίας, παρέχοντα πᾶσαν δυνατὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐδαιμονίαν καὶ χαρὰν δι' αὐτόν!

13. Ἄς ψάλωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον:

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἐομότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῆς Θείας Ἐπιφανείας καὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ νέου ἔτους 1976
ὁ Διευθυντὴς τῶν Περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» καὶ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» καὶ οἱ
συνεργάται αὐτοῦ εὐχονται εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώστας πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν παρὰ
τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ πλέον δὲ ὠμίλησε καὶ περὶ τῆς μεθόδου ἐργασίας αὐτῆς. Εἰς τὴν συζήτησιν ταύτην ἔλαβον μέρος καὶ οἱ δύο πρόεδροι καὶ ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τῇ 21 Αὐγούστου ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπὸ τοῦ προϋσταμένου τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου μητροπολίτου Τρανουπόλεως Δαμασκηνοῦ, χαιρετίσαντος ἐν τέλει αὐτῆς τοὺς συνέδρους ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπογραμμίσαντος μεταξὺ ἄλλων (αὐτὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐναρξίς τοῦ ἐπισήμου διαλόγου μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν ἐγκαινιάζει οὕτως εἰπεῖν τὴν ζωὴν τῶν μόλις πρὸ μικροῦ ἀποπερατωθέντων νέων κτιριακῶν τοῦ Κέντρου τούτου συγκροτημάτων). Κατὰ δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν τὴν θείαν Λειτουργίαν συνεδρίασιν τῆς ὁλομελείας τῆς Μικτῆς Ὁρθοδόξου - παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ συνεδρίων τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου ἐγένετο ἐν ἀρχῇ προσευχὴ καὶ ἐψάλησαν τὰ τροπάρια: «Εὐλόγητός εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...» καὶ «Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας...». Ἀκολουθῶς προσεφώνησε τοὺς συνέδρους ὁ μητροπολίτης Γερμανίας Εἰρηναῖος, ὅστις, ἀφοῦ διεβίβασε πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου Α', ὠμίλησε περὶ τῆς σημασίας τοῦ διεξαγομένου ὀρθοδόξου - παλαιοκαθολικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ὁ διάλογος μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, ὅστις ἐπὶ ἑκατὸν περίπου ἔτη ὑπῆρξε πτόχος καὶ εὐχὴ καὶ προσευχὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν καὶ παρεσκευάσθη εἰς μακρὰν σειρὰν συναντήσεων καὶ συζητήσεων ποιμένων καὶ θεολόγων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, γίνεται σήμερον ἀλήθεια καὶ πραγματικότητα, γεγονός διὰ τὸ ὅποιον ἐκφράζομεν εὐχαριστίας καὶ δοξολογίαν πρὸς τὸν θεῖον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πρὸ ἡμῶν καὶ ἐκ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἠργάσθησαν εἰς τὴν προπαρασκευὴν τούτου... Ἀπὸ τὸν διάλογον τοῦτον ἀναμένομεν, ἵνα κατὰ τὴν λειτουργικὴν ἡμῶν ἔκφρασιν εἴπωμεν, «τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἀναμένομεν τὴν ἐνότητα ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως ἡμῶν ἐπὶ τὸν ἕνα Κύριον καὶ τὴν «μὴν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» Αὐτοῦ. Κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον καὶ Ἐκκλησιολόγον Παῦλον, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ «σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (Κολ. 1,24), καὶ ἐφ' ὅσον μόνον «εἷς Κύριος, μία πίστις ἐν Βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5) ὑπάρχει, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική... Δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἐνότης τῆς πίστεως στηρίζεται εἰς τὴν Παράδοσιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν πίστιν τῆς μίᾶς καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, καὶ ὅσον περισσότερον κατανοοῦμεν καὶ βιοῦμεν αὐτὴν τὴν Παράδοσιν, τόσοον περισσότερον καὶ διατηροῦμεν γνησίαν τὴν πίστιν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνακαινίζομεν ἐπὶ τὸ γνησιώτερον τὸ ἐπὶ τοῦ κόσμου σωστικὸν καὶ ἁγιαστικὸν αὐτῆς ἔργον... Θεολογικὸς διάλογος ἐπὶ τῶν

ἀληθειῶν τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄπλῶς μία ἐπιστημονικὴ θεολογικὴ συζήτησις, ἀλλ' εἶναι ὄντως ἱερὰ μυσταγωγία, καὶ ἡμεῖς καθήμενοι σήμερον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ διαλόγου τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἀκούομεν νοερῶς τοὺς λόγους τῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς Τραπέζης τοῦ Μυστικοῦ του Δείπνου, πρὸς πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν...».

Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησας ὁ ἐπίσκοπος Gauthier ἠδύχαρίστησε τὸν προλαλήσαντα Ὁρθόδοξον μητροπολίτην καὶ ἐδήλωσεν ὅτι συμφωνεῖ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα περὶ τοῦ ἀρξαμένου ὑπὸ αἰσίους οἰωνοὺς ὀρθοδόξου - παλαιοκαθολικοῦ διαλόγου. Ὁμοίως ἠδύχαρίστησε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸν μητροπολίτην Τρανουπόλεως Δαμασκηνὸν διὰ τὴν φιλοξενίαν τῆς Συνδιασκέψεως ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ Κέντρῳ καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὸ ἀνεγερθὲν λαμπρὸν κτιριακὸν συγκρότημα τοῦ Κέντρου. Ἀφοῦ δὲ διεβίβασε πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν τὸν χαιρετισμὸν τῆς Διεθνοῦς Συνόδου τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν Μαρίνου Κόκ, ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἔργον τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς εἰδικώτερον. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀπεφασίσθη τηλεγραφικὴ ἀνακοίνωσις τῆς ἐναρξέως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον καὶ τοὺς λοιποὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ αἰτήσις τῶν εὐχῶν αὐτῶν, οἵτινες καὶ ἀπήντησαν τηλεγραφικῶς, εὐχηθέντες πλήρη εὐδωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἶτα ἤρχισεν ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος τῆς Θεολογίας: «ἡ θεία Ἀποκάλυψις καὶ ἡ παράδοσις αὐτῆς», ἀναγνωσθέντος τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ συνταχθέντος κοινού ὀρθοδόξου κειμένου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Καρμίρη, ὡς καὶ τοῦ παλαιοκαθολικοῦ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου D. Prinz. Ἐπ' αὐτῶν διεξήχθη μακρὸς καὶ ἐμπεριστατωμένος διάλογος ἐν τε τῇ μικτῇ ὑποεπιτροπῇ καὶ ἐν τῇ ὁλομελείᾳ, ὅστις κατέληξεν εἰς πλήρη συμφωνίαν, συνταχθέντος τοῦ δημοσιευομένου κατωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 1 κοινού ὀρθοδόξου - παλαιοκαθολικοῦ κειμένου περὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, ὅπερ ἀναγνωσθὲν καὶ ἐγκριθὲν ὁμοφώνως τῇ 23 Αὐγούστου ὑπεγράφη ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνδιασκέψεως. Κατὰ παρόμοιον τρόπον διεξήχθη κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας διάλογος καὶ συνετάχθησαν καὶ ὑπεγράφησαν κοινὰ κείμενα ἐπὶ τῶν ἐπομένων τεσσάρων θεμάτων, ἧτοι περὶ τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, ἄτινα καὶ δημοσιεύονται κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφασίσθη, ὅπως κατὰ αὐτὸ θέρος τοῦ ἔτους 1976 συνέλθῃ μία Μικτὴ Ὑποεπιτροπὴ. Ἔργον αὐτῆς θὰ εἶναι ἡ ἐπεξεργασία κοινῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ τεθῶσιν ὡς σχέδια πρὸς τῆς Γ' ἐν ὁλομελείᾳ Συνδιασκέψεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τὸ μὴ περατωθὲν θέμα τοῦ προγράμματος τῆς Β' Συνδιασκέψεως, ἧτοι

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Ἡ ἐκλογή καὶ χειροτονία τοῦ Σεβ. Τιτουλαρίου Μητροπολίτου Ρωγῶν κ. Καλλινίκου.

Ἡ Διαρκὴς Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποιουμένη χρῆσιν, ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 22ας Ὀκτωβρίου ἐ.ε., τοῦ καὶ διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850 ἀπονεμηθέντος Αὐτῇ προνομίου, τοῦ ρυθμίζοντος κανονικῶς τὰ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἀφορῶντα, οἷον σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας Ἀρχιερέων καὶ περὶ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ὀνομασίας τῶν θρόνων αὐτῶν, καὶ τῶ κανονικῶ ἔθει στοιχοῦσα, καθ' ὃ οἱ Ἠγούμενοι τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν δύνανται νὰ εἶναι Ἀρχιερεῖς, διὰ ψήφων κανονικῶν ἀνέδειξε Τιτουλάριον Μητροπολίτην ἐπὶ φιλῶ ὀνόματι Ρωγῶν, τὸν πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικον Καροῦσον, Ἠγούμενον τῆς Συνοδικῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς «Παναγίας Χρυσοπηγῆς» καὶ Ἱεροκήρυκα.

Τὸ μήνυμα τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου ἐγένετο ἐν τῷ Συνοδικῷ παρεκκλησίῳ τῶν Ταξιαρχῶν τὴν 23ην Ὀκτωβρίου, ἡ δὲ χειροτονία αὐτοῦ τὴν 25ην Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Προφήτου Ἡλίου Παγκρατίου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, καὶ συνιερουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κίτρους κ. Βαρνάβα, Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, Λήμνου κ. Παντελεήμονος, Ἡλείας κ. Ἀθανασίου, Ν. Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπα, συμ-προσευχομένων ἐν τῷ Ἱ. Βήματι ἄλλων Ἀρχιερέων, λοιπῶν κληρικῶν καὶ πιστῶν κατακλιουσάντων τὸν Ἱ. Ναόν.

Τὸν νέον Μητροπολίτην προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος, εἰπὼν τὰ ἐξῆς:

Θεοφιλέστατε,

Δὲν σὲ ἐγγνώριζον κἀν. Παρακολούθησας ὁμῶς ἀπὸ

τὸ τρίτον ἐπὶ μέρος θέμα τῆς Χριστολογίας καὶ διὰ τὰ ἑννέα θέματα τῆς Ἐκκλησιολογίας⁵. Τῆς Ὑποεπιτροπῆς ταύτης θὰ μετὰσχωσιν οἱ δύο πρόεδροι καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξου μὲν πλευρᾶς οἱ καθηγηταὶ Ἰωάννης Καρμύρης, Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης, Στέφανος Alexe καὶ Ἡλίας Zonewski, ἀπὸ δὲ παλαιοκαθολικῆς πλευρᾶς οἱ καθηγηταὶ H. Aldenhoven, P. Amiet, W. Küppers καὶ P. Maan. Ὁμοίως ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ Ἱ. Συνδιάσκεψις τῆς ὀλομελείας τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1977, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς καθορισθησμένου ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι, παρεκτὸς τῆς μνημονευθείσης ἀνωτέρω ἐναρκτηρίου θείας Λειτουργίας, ἐτελοῦντο καθ' ἡμέραν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ὀρθοδόξου Κέντρου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρωῶναι καὶ ἐσπεριναὶ ἱεραὶ ἀκολουθίαι, ὡς ἐπίσης ἀρχιερατικὴ λειτουργία τὴν Κυριακὴν, 24ην Αὐγούστου, καὶ Ἐσπερινὸς τὴν 27ην Αὐγούστου ἐν τῷ Ῥωσικῷ παρεκκλησίῳ, χοροστατοῦντος τοῦ μητροπολίτου Φιλαρέτου. Ἐν τέλει συνετάχθη τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ὑπ' ἀριθ. 6 πρωτόκολλον πεπραγμένων τῆς Συνδιασκέψεως μετὰ συντόμου ἀνακοινωθέντος πρὸς τὸν τύπον (ὑπ' ἀριθ. 7). Ἐπηκολούθησαν σύντομοι ἀποχαιρετιστήριοι λόγοι τῶν δύο προέδρων, τοῦ μητροπολίτου Γερμανίας Εἰρηναίου καὶ τοῦ ἐπισκόπου Ἑλβετίας Gauthier,

ὡς καὶ τοῦ φιλοξενούντος μητροπολίτου Τρανουπόλεως Δαμασκηνοῦ⁶, καὶ οὕτως ἐλήξεν ἡ Συνδιάσκεψις διὰ προσευχῆς.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΥΡΗΣ

Ἀκαδημαϊκὸς - Καθηγητὴς Παν/μίου

6. Οὗτος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν διεξαχθέντα θεολογικὸν διάλογον, ἀδιέπλωσεν, ὅτι ἐπραγματοποιήθη ἐνταῦθα μετὰ τῶν δύο Ἐπιτροπῶν γνήσιος, ὄρμος θεολογικὸς διάλογος, ὁ ὁποῖος συνίσταται εἰς τὴν ἀπαθῆ καὶ ἐλευθερὰν ὁμολογίαν τῆς πίστεως ἑατέρου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προθυμίαν αὐτοῦ, ὅπως ἀκούσῃ μετὰ προσοχῆς τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ ἐπανεξετάσῃ ἐνδεχομένως ἀσαφῆ σημεῖα τῆς ἐκφράσεώς του, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο καθίσταται ἐπιβεβλημένον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ εὐκταία συμφωνία μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς τεχνήντου ἀποκρύψεως ἐνδεχομένων διαχωριστικῶν ἀντιθέσεων, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τῆς βεβιασμένης ἐναρμονίσεως φαινομενολογικῶν ἢ πραγματικῶν διαφορῶν ἢ τῆς ἀπαθοῦς συνυπάρξεως αὐτῶν. Αἱ διαφοραὶ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν πάντοτε ἀντικείμενον ζώσης ἀντιπαραθέσεως, ἥτις βεβαίως δέον νὰ μὴ συγγένηται πρὸς τὴν πολεμικὴν περιττὴν αὐτοάμυναν ἢ τὴν αὐτοδικαίωσιν ἢ τὸν οἰκουμενικὸν ἔνδυμα περιβεβλημένον ἀμοιβαῖον ἀνταγωνισμόν... Πιστεῶ ὅτι καὶ αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ἐνταῦθα κοιναὶ ἐκφράσεις πίστεως εἶναι σημαντικαί, διότι ἀκριβῶς συνέδεθησαν ἀναποσπάστως μετὰ τῆς ὁμολογικῆς καὶ δοξολογικῆς ἐκφράσεως τῆς πίστεως καὶ ἐθεμελιώθησαν ἐπὶ τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης. «Τὸ ὅλον ἐστὶ πίστις καὶ ἀγάπη, ὣν οὐδέτερον προκέρχεται», λέγει Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Εἶναι ἀδιαχώριστος ἡ σχέση ἢ ὑφισταμένη μετὰ τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης. Διότι πίστις ἄνευ ἀγάπης εἶναι ξηρὰ νοσησαρχία. Ὅπως καὶ ἀγάπη ἄνευ πίστεως εἶναι κενὸν σύμπλεγμα συναισθηματικῶν καταστάσεων, δυνάμενον νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ».

5. Βλ. τὴν ὑπὸ τοῦ γραμματέως Ι. Καρμύρη μνησίαν τῶν θεμάτων τούτων ἀνωτέρω ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρίᾳ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ἀναβληθέντων νῦν ἐλλείψει χρόνου.

τῆς ἡμέρας τῆς, θείῳ βουλήματι, ἀνόδου μου εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τὴν τε βιοτὴν σου καὶ τὴν ἐν τῷ ἀμπελώνι τοῦ Κυρίου ἐργασίαν σου, ἣν ἐπιτελεῖς σεμνῶς καὶ ἀθορύβως, ἐν πνεύματι Θεοῦ, καὶ μόνον εἰς δόξαν Χριστοῦ ἀποβλέπων, ἐσχημάτισα πλέον τὴν βεβαιότητα, ὅτι, ἀνερχόμενος τὴν βαθμίδα τῆς Ἀρχιερωσύνης, θὰ προσφέρῃς ἀκόμη μεγαλύτερας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἐγγυᾶται τοῦτο, Θεοφιλέστατε ἡ λιπαρὰ μόρφωσίς σου, τὸ καθαρῶς καὶ ἀπαρεκκλίτως ἐκκλησιαστικὸν ἔργον σου, ἡ πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσίς σου, τὰ ποικίλα πνευματικὰ χαρίσματα, δι' ὧν περικουμῶσαι, ἡ πολὺκαρπος κηρυκτικὴ καὶ λοιπὴ πνευματικὴ δρασίς σου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸ πλούσιον συγγραφικὸν ἔργον σου, δι' οὗ ἐγένεον γνωστὸς οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον, καὶ ἡ εἰς πλείστας ἐπιτελικὰς διακονίας στρατολογία σου καὶ προσφορά σου. Ὑπεράνω ὅλων ἐγγυᾶται τοῦτο, Θεοφιλέστατε, ἡ προσπάθεια δημιουργίας στελεχῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν—ἀπόδειξις δὲ τοῦτου τὰ δύο πνευματικὰ σου τέκνα, ὧν ὁ εἰς προήχθη ἤδη εἰς Μητροπολίτην Δημητριάδος καὶ ὁ ἕτερος ὑπηρετεῖ ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου—, ἡ δημιουργία ἐπὶ τούτῳ Μοναστικῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ ὑφ' ἡμῶν ἰδρυθεὶς τῆς Ἱερᾶς Συνδικτικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς «Παναγία ἡ Χρυσοπηγή», τὴν ὁποίαν παρεδόκατε οἰκείᾳ βουλήσει εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πάντα ταῦτα παρεκίνησάν με, ἀφοῦ ἔγνων σε καὶ ἐπέγνων τὸ δοθέν σοι ἀνωθεν πνευματικὸν καὶ θεῖον τάλαντον, καὶ ἀφοῦ προσωπικῶς διεπίστωσα τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ προτείνω πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τὴν εἰς Ἀρχιερέα προαγωγὴν σου, πεποισθὼς ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ Μητροπολίτου-Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σου, τὴν ὁποίαν ἰδρωτὶ τε καὶ πόνῳ, μόχθῳ τε καὶ ἀπὸ Θεοῦ Χάρτι μετὰ τῶν ἀξίων συνεργατῶν σου ἐπηξας, θὰ συνεχίσῃς τὸ πνευματικὸν καὶ πολύτιμον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἔργον σου.

Ἐδχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀγίους Συνέδρους τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς ψήφου των σὲ ἀνέδειξαν Τιτουλάριον Μητροπολίτην τῆς ἱστορικῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρωγῶν, ἐπιβλέψαντες ἐπὶ τὸ ἔργον σου. Ὡς Μητροπολίτης θὰ διατηρήσῃς τὴν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Συνδικτικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς σας, διὰ νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἡ προαγωγή σου νὰ μὴ ἀποβῇ ἐμπόδιον εἰς αὐτὸ τὸ τόσο ὠραῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἔχεις ἀναλάβει.

Θεωρῶν σε κατακεκοσμημένον πνευματικῶς, κατηγορημένον ἀγιολογικῶς καὶ ἐγκρατέστατον τῆς ὀρθῆς ἐκκλησιολογικῆς γνώσεως καὶ πορείας περιουσίῃ ὑπολαμβάνων τὴν παράθεσιν ποιμαντορικῶν ὑποθηκῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ὧρα, ἐφ' ὅσον μάλιστα ταῦτα καλῶς οἶδας καὶ πιστῶς ἄλλοις παρέθου.

Μὲ τοιαύτας χρηστὰς ἐλπίδας πεφορτισμένος, Θεοφιλέστατε, ἀελλθε νῦν τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῆς ἱερωσύνης καὶ δέξου ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς χορείας τῶν συνιεροουργούντων ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων καὶ ἐμοῦ τὴν πανσθενῆ χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὥστε νὰ καταστῆς ἄξιος Μητροπολίτης καὶ νὰ ἀποδώσῃς καρποὺς ἀγλαοὺς καὶ πλουσίους εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.

Ἀπαντῶν ὁ Σεβ. κ. Καλλίνικος εἶπε:

Μακαριώτατε,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἀδελφοί μου συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Πιστὲ τοῦ Κυρίου Λαέ,

Μὲ δέος καὶ συγκίνησιν ἴσταμαι κατὰ τὴν ἀνεπανάληπτον ταύτην ὥραν τῆς ζωῆς μου ἐνώπιον τοῦ φοικτοῦ Θεομιστηρίου, ἵνα διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος λάβω τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν θεῖαν Χάριν καὶ κατασταθῶ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχων συναίσθησιν καὶ συνείδησιν τῶν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης ὑποργήματος ἀπορροεουσῶν μεγίστων εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων, συνέχομαι φόβῳ. Ὁ φόβος μου οὗτος μορφοποιεῖται ἐντὸς μου σαφέστερον, καθὼς ἀτενίζω πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως, πρὸς τὸν σημερινὸν κόσμον καὶ πρὸς τὸν ἐαυτὸν μου.

1. Σκέπτομαι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἐντὸς αὐτῆς ἐπέχει θέσιν Χριστοῦ καὶ κεῖται εἰς τόπον Χριστοῦ, ἀποτελῶν τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁφείλει, ὡς ἐκ τούτου, νὰ εἶναι τὸ γνήσιον ἐκμαγεῖον τοῦ Χριστοῦ, ὁ στοργικὸς πατὴρ ἀπάντων τῶν πιστῶν, πειθαρχούντων καὶ ἀπειθούντων, ὁ φορεὺς τοῦ γνήσιου ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, τὸ πρότυπον τῆς ἀνοθεύτου ὀρθοδόξου πνευματικότητος, τὸ στήριγμα καὶ ἡ βακτηρία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ὁ τροφεὺς καὶ ὁδηγὸς τῶν λογικῶν προβάτων, ἡ ἀσπίς ἐναντι τῶν ποικιλονύμων λύκων, ὁ βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ θραυνοῦνται αἱ ἐπιθέσεις τῶν πολεμίων τῆς νοητῆς ὀλκάδος, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ φάρος, ὅστις θὰ ἀκτινοβολῇ τὴν σὺνζῶσαν ἀλήθειαν, τὸ ναυαγοσωστικόν, ὅπερ θὰ περισυλλέγῃ τοὺς ναυαγοὺς τῆς ζωῆς, ὁ δεικτικὸς, ὁ ὁποῖος θὰ ὑποδεικνύῃ τὴν ἀλάθαστον πορείαν τοῦ βίου, ὁ φρουρὸς καὶ πρόμαχος τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας, ὁ καθοδηγὸς εἰς τὴν ἀνάτη ἀτραπὸν τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας, τῆς ἀπηλλαγμέ-

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρωγῶν κ. Καλλίνικος

νης ἐπικινδύνων φανατισμῶν καὶ ἴσοδονισμῶν, νεω-
τεριστικῶν ἀντιλήψεων.

2. Καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἓνα κόσμον, ὅστις ἐμφα-
νίζει τραγικὴν εἰκόνα μὲ τὸ ὄλισθικὸν καὶ ὄλοφρον
πνεῦμα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ὁδηγεῖται, καὶ μὲ τὸν συμπο-
ρευόμενον θρησκευτικὸν ἀποχρωματισμὸν, τὴν καθί-
ζησιν τῶν πνευματικῶν ἀξιών. Καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ
τὴν ἔλλειψιν ἀγκραιφνοῦς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ
φρονήματος, μὲ τὴν καλλιέργειαν εἰς τὰς καρδίας πολ-
λῶν ἀντικλησιαστικῶν καὶ ἀντιπνευματικῶν βιω-
μάτων καὶ πεποιθήσεων καὶ μὲ τὰς παρατηρουμένας
ἐνίοτε ἐπικινδύνους ἀποκλίσεις ἐκ τῆς γνησίας ὀρθο-
δόξου εὐσεβείας.

Ἐντὸς τοῦ κόσμου τούτου ὁ Ἐπίσκοπος σήμε-
ρον καλεῖται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς Χριστὸν, νὰ ἀποβῇ Πα-
τὴρ εἰς τὸ δυσποίμαντον τοῦτο ποίμνιον, μὲ τὴν ἑτε-
ρόκλητον σύνθεσιν ζηλωτῶν καὶ ἀδιαφόρων, καλο-
προαιρέτων καὶ κακοτρόπων. Ἡ παρουσία του, πα-
ρουσία ζωῆς εὐαγγελικῆς φωνῆς καὶ ἀκτινοβολούσης
ἀρετῆς, εἶναι εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε σήμερον ἀναγκαῖα,
παρὰ τὸ δυσμενὲς κλίμα τῆς καταπτώσεως. Εἶναι
ἴσως ἡ ἀπομείνασα ἐλπίς εἰς τὸν κόσμον αὐτὴ ἡ πα-
ρουσία, ἡ τόσον κορυφαία καὶ τόσον σωτήριος. Ἐχει
ἤδη σημάδι καὶ πάλιν ἡ ὥρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ
συστροφή τῶν πονηρομένων καὶ ὁ τάραχος τῶν

πνευμάτων καὶ ἡ ἀπελπίς ἐνατένισις πρὸς ἐν ἀόρατον
μέλλον, σκοτεινὸν καὶ δυσάγωγον, ἔχουν καταστήσει
καὶ πάλιν τῆς Ἐκκλησίας τὸν παλμὸν εὐδιάκριτον
μέσα εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι
στρέφονται νοσταλγικῶς πρὸς αὐτήν.

3. Εἶναι φανερὸν τὸ μέγεθος τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν
καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνταποκρίσεως ἡμῶν πρὸς τὴν προ-
ταγὴν τῶν καιρῶν. Ἴδου διατὶ φοβοῦμαι, καθὼς ἀνα-
λογίζομαι τὴν σμικρότητα τῶν δυνάμεών μου καὶ τὴν
ἀσθένειαν τῆς καρδίας μου. Βεβαίως μέχρι σήμερον,
μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὑπερέτησα τὴν ἁγίαν Ἐκκλη-
σίαν Του μὲ πιστότητα καὶ ἀφοσίωσιν. Εἶναι ἄρα γε
τοῦτο ἐπαρκὲς ἐγγύησις διὰ τὸ μέλλον; Δεσθῆτε νὰ
μὲ ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς
κλήσεως καὶ εἰς τὸ βάρος τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς. Ὑ-
πεῖκον τῷ θεῷ βουλήματι προσέροχομαι, ἵνα ἀναλώσω
καὶ τὰς ἐναπομενουσὰς δυνάμεις μου εἰς τὸ ἔργον τῆς
Ἐκκλησίας διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ.

Μακαριώτατε,

Εἶμαι ἰδιαιτέρως ἐγγνώμων πρὸς Ὑμᾶς, ὅστις
ἠδοκῆσατε νὰ προτείνητε εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τὴν εἰς
Ἐπίσκοπον προαγωγὴν μου, ἐκδηλῶν οὕτωσιν αἰσθή-
ματα ἀγάπης πρὸς τὴν ταπεινότητά μου καὶ πρὸς τὸ
πτωχὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον μου. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ
καρδίας, ἀνταποδίδων καὶ ἐγὼ θυμῆρη αἰσθήματα σε-
βασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως. Καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον εὐχαρι-
στῶ, τὴν ἀναδείξασάν με διὰ τῆς τιμῆς ψήφου τῶν
μελῶν αὐτῆς Τιτουλάριον Μητροπολίτην, καθὼς καὶ
ἅπαντας τοὺς σήμερον συλλειτουργοὺς Ὑμῶν Ἀρχιε-
ρεῖς, ἱερεῖς καὶ διακόνους, ὡς καὶ τὸν πιστὸν λαὸν
τοῦ Θεοῦ. Εἴησαν αἱ εὐχαὶ καὶ προσευχαὶ πάντων Ὑ-
μῶν βακτηρία μου καὶ στηριγμός.

Κύριε, δέξαι με προσερχόμενόν Σοι. Ἀντιλαβῶ
μου καὶ ἐνίσχυσόν με εἰς τὴν προκειμένην διακονίαν
Σου. Μείνον μετ' ἐμοῦ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
μου, καταξιών με καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως.
Ἀμήν.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ
Μητροπολίτου Ρωγῶν κ. Καλλί-
νικου.

Ὁ Τιτουλάριος Μητροπολίτης Ρωγῶν κ.
Καλλίνικος Καροῦσος ἐγεννήθη ἐν Βαρθολομιῶ τῆς
Ἡλείας τὸ ἔτος 1926. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θεολογικὴν
Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἀνε-
δείχθη πτυχιούχος.

Χειροτονηθεὶς διάκονος μὲν τὸ ἔτος 1956 καὶ
πρεσβύτερος τὸ ἔτος 1959, ἀφωσιώθη εἰς τὸ ἱεραπο-
στολικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, συνεχίσας τὴν κατη-
χητικὴν καὶ κηρυκτικὴν διακονίαν του, ἣν ἀπὸ νεαρᾶς
ἡλικίας καὶ ὡς λαϊκὸς εἶχεν ἀναλάβει ἀρχικῶς ἐν Ἡ-
λείᾳ καὶ εἶτα ἐν Πάτρασι. Ἐχρημάτισεν ἐπὶ 15ετίαν

ιεροκήρυξ Ναῶν τῆς περιοχῆς Παγκρατίου, ἔνθα ἀνέπτυξεν, ἐντὸς τῆς κηρυκτικῆς, καὶ ἀξιόλογον φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα, ἰδρύσας τὸν ἄχρι σήμερον λειτουργοῦντα Σύνδεσμον Ἀγάπης «Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος» μὲ σκοποὺς ἱεραποστολικούς, φιλοκοινωνικούς καὶ φιλανθρωπικούς, καὶ διευθύνων τὸ Ὀρφανοτροφεῖον αὐτοῦ.

Παραλλήλως ἀφωσιώθη εἰς τὸ ἔργον τῆς χειραγωγῆσεως εἰς Χριστὸν τῆς νεολαίας, ἐγκαινιάσας τακτικὰς ὀμιλίας καὶ ἐπαφὰς, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν οἰκείων ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν, ἐν τοῖς Ζ' καὶ ΙΖ' Γυμνασίοις Ἀρρένων Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ συναντήσεις καὶ διάλογον μετὰ φοιτητῶν καθ' ἑβδομάδα ἐπὶ μίαν συνεχῆ 15ετίαν. Τὰς ἐν λόγῳ δραστηριότητας συνεχίζει μέχρι σήμερον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1959 ἀνεδείχθη Ἡγούμενος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «Ἡ Χρυσοπηγὴ», ἐχούσης σκοποὺς ἱεραποστολικούς καὶ φιλομοναστικούς, συγκεντρώσας περὶ ἑαυτὸν μικρὰν ὀμάδα εὐσεβῶν νέων, ἐφιεμένων ὅπως ἀφιερωθῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μετὰ ἐν ἔτος ἡ ὀμάς αὕτη ἀνέλαβε τὴν ἐπ' ἀνδρῶσιν τῆς Ἱ. Μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων, ἀσκήσασα ἐπὶ 14μηνον εὐρὺ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν. Κατὰ τὸ ἐν λόγῳ χρονικὸν διάστημα ἐχρημάτισεν ὡσαύτως ἱεροκήρυξ Τρικάλων καὶ Πνευματικός.

Διετέλεσεν ἐπὶ θετίαν μέλος τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ὡς τοιοῦτος ἔλαβε μέρος εἰς ὀργανωθέντα Συνέδρια μοναστικῶν παραγόντων, εἰς τὴν Ὑποεπιτροπὴν συντάξεως νέων Κατηχητικῶν Βοηθημάτων καὶ ὡς καθηγητὴς εἰς τὸ Φροντιστήριον Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐχρημάτισεν ἐπίσης Γεν. Διευθυντὴς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ὡς ὀμιλητὴς, πλειστάκις κληθεὶς, μετέβη εἰς ἐπαρχιακὰς πόλεις καὶ ἀνέπτυξε θέματα θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικά. Τοῦτ' αὐτὸ πράττει ἀπὸ ἐτῶν καὶ ἐν Ἀθήναις ὀμιλῶν τακτικῶς ἀπὸ τῶν βημάτων τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, τοῦ Παρνασσοῦ κ. ἄ. Εἶναι συγγραφεὺς ὑπὲρ 40 βιβλίων πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ συνεργάτης εἰς πλειάδα ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν, ἀρθρογραφῶν τακτικῶς. Διὰ τὴν κηρυκτικὴν, ἱεραποστολικὴν καὶ συγγραφικὴν του δραῶσιν ἔτυχεν εὐαρεσκείων ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1973 ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα παλαιότερον φιλομοναστικὴ Ἀδελφότης «Ἡ Χρυσοπηγὴ» μετετρέπη, ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου, εἰς Συνοδικὴν-Σταυροπηγιακὴν Μονήν, τὴν πρώτην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, δυνάμει διατάξεως τοῦ περὶ Μονῶν Κανονισμοῦ. Ἡ Μονὴ αὕτη, ἐδρεύουσα ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, διατηρεῖ μετόχιον ἐν Πολυδενδρίῳ Ἀττικῆς, καλλιεργούσα φυτώριον στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας κληρικῶν. Τὴν

καθόλου λειτουργίαν αὐτῆς διέπει Κανονισμὸς, ἐγκριθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἐκλογή καὶ χειροτονία τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων
κ. Θεοκλήτου.

Τὴν Κυριακὴν, 26ην Ὀκτωβρίου, ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν ἐγένετο ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου Σετάκη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, Λήμνου κ. Παντελεήμονος, Ν. Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, Δημητριάδος κ. Χριστοδοῦλου, Διδυμοτείχου κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ.

Ὀμιλῶν κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβαστέ μοι γέροντα, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Σεραφεῖμ,

Σεβασμιώτατοι πατέρες καὶ ποιμένες, τίμιον προσβυτέριον, εὐλαβεῖς διάκονοι καὶ πάντες οἱ συμπροσευχόμενοι σήμερον εὐσεβεῖς χριστιανοί,

Ὅν ἐν λόγοις δηλοποιηθῆσονται νῦν τὸ τῆς εὐεργεσίας μέγεθος τοῦ Πανοικτιόμορος Θεοῦ, τὸ ἐκδηλωθέν μοι διὰ τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀγιωτάτων ποιμένων, οὐδὲ τὸ πλῆθος τῶν διακατεχόντων με συναισθημάτων.

Αἱ τοῦ Κυρίου μου βουλαί, ἀνεξιχνίαστοι οὐσαι, οὐδόλως δηλοποιοῦνται ἐν λόγοις, ἀλλὰ κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, μορφοποιοῦνται ἐν τοῖς ἀνθρώποις, διαιωνίζουσαι τὴν κένωσιν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον.

Αἱ τῆς καρδίας ἡμῶν καταστάσεις μόνον ἐκφαίνονται τῷ κόσμῳ, ἐν τῇ βίωσει τῶν ὑπὸ τῶν συναισθημάτων ὑπαγορευομένων πράξεων τοῦ βιοῦντος αὐτὰς ἀτόμου.

Ὅμως ἐν πίστει βαθεῖα τοῦ εἶναι με ἠλεημένον τὴν ὥραν ταύτην, «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» μου, καμμύω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σώματος καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ εἰσοδεύω ἐπὶ τῷ μυστηρίῳ, δεόμενος τῷ Ἐλεήσαντί με καὶ προσαιτῶν τὰς δεήσεις πάντων ὑμῶν, ἵνα ἐλεηθῶ ἔτι καὶ μὴ κεκμηκὼς

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος

τῆ ψυχῆ εἰσελεύσωμαι ἐπὶ τὸν ἄβατον χῶρον, ἀλλὰ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ψυχῆς μου ἐνατενίσω καὶ ἀκολούθως πορεύσωμαι τοῖς ποσὶ μου κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου μου.

«Μέγας εἶ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ἕμνον τῶν θαυμασίων Σου».

Ἀνθρωπινὴ ἀνάγκη ὑποχρεοῖ με, εὐρισκόμενον πρὸ τῶν πυλῶν καὶ ἀναλογιζόμενον ἑμᾶντὸν, νὰ ἀπονεύω τὰς κατ' ἀνθρώπον χάριτας πᾶσι τοῖς συμβαλοῦσι ἐπὶ τὴν ὥραν ταύτην.

Τοῖς γενομένοις συνεργοῖς Θεοῦ, πατρί τε καὶ μητρὶ δόξῃ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν· ἐκεῖνον μὲν ἀναπεπαισμένον ἔχειν ἐν χώρᾳ ζώντων, ταύτην δὲ ἐν γαλήνῃ ψυχῆς διαπορευθῆναι τὸν βίον.

Τῶν γενομένων μοι διδασκάλων, ὧν αἱ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Κυρίου, ἔστωσαν ἐν ἀναπαύσει, τῶν δὲ ζώντων εἶη ἡ ἐμὴ δόξα στέφανος.

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ νῦν Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης, τῷ χειραγωγήσαντί με πάλαι ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐν ἀγάπῃ οὐ τῇ τυχοῦσῃ παρασχόντι μοι τὴν τοῦ ὑπηρετεῖν τὸ θυσιαστηρίου ὀρθὴν δεοντολογίαν ὁμολογῶ χάριτας.

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κορινθίας, τῷ κενώσαντι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα τὴν χάριν τοῦ Παγαρίου Πνεύματος, ἵνα δι' αὐτῆς καταλεχθῶ μετὰ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ κυκλοῦντος τὸ ἅγιον θυσιαστήριον, σεβασμὸν ἀποτίω.

Καὶ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν, τῷ ὑπὸ τὰς πατρικὰς αὐτοῦ πτέρυγας θέσαντί με ἀπὸ ἐπταετίας καὶ πλέον καὶ κενώσαντι τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, πλουσίως ἑμᾶντὸν ἐγκαταλείπω.

Ἀλλὰ καὶ τῇ Σεβασμίᾳ χορεῖα τῶν ἁγίων πατέρων, τῶν κληρωσάντων μοι διὰ τῆς τιμίας, κανονικῆς καὶ νομίμου αὐτῶν ψήφου τὴν Θεόδοστον ἐπαρχίαν γεγονυία τῇ φωνῇ δέομαι αὐτῇ, ὅπως εὐχῆται ὑπὲρ τοῦ ἐλαχίστου ἐν πρεσβυτέροις, ἵνα ἀληθῆς ἐπίσκοπος ἔσεται. Καὶ νῦν, Μακαριώτατε Λέσποτα, Σεβασμιώτατοι πατέρες καὶ τίμιον πρεσβυτέριον, χάριτας καὶ πίστιν ὁμολογῶν ἐνώπιον ὑμῶν καὶ τοῦ πλήθους τῆς Ἐκκλησίας κλείνω γόνυ πρὸ ὑμῶν, ἑμᾶντὸν καταλείπων τῇ χάριτι τοῦ Πανοικτήρμονος Θεοῦ.

Ἀκολουθῶς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, προσφωνῶν τὸν νέον Μητροπολίτην, εἶπε:

Θεοφιλέστατε,

Κατὰ τὴν σημερινὴν εἴδημον διὰ σέ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμέραν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπευθύνω πρὸς σέ, ὡς εἴθισται, λόγους ποιμαντορικοῦ ἐνδιαφέροντος, καθόσον ποιμαντικὴν καὶ ἐδιδάχθης καὶ δόνασαι νὰ διδάχῃς ἀπὸ τὰς ποιμαντορικὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τὰ οἰκεία κεφάλαια τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιθυμῶ ἀπλῶς νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅτι κατὰ τὴν ἐπταετῆ ὑπηρεσίαν σου παρ' ἐμοί, ὡς Πρωτοσυγκέλλον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰωαννίνων, διέγνωσα καὶ ἐξετίμησα τὰ πολλὰ προσόντα σου, ἔναντι τῶν ὁποίων ἐξαφανίζονται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ βλέπουν τὰ πράγματα μὲ πρῖσμα εὐρύτητος καὶ ὄχι στενότητος καὶ ὑποκρισίας τυχόν ἀνθρώπινα ἀδυναμίαι καὶ διὰ τὰ ὁποία προσόντα σέ ἐπρότεινα καὶ ἐξελέγης («ψήφους Κανονικαῖς») ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης τῆς γεραῆς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, εἰς διαδοχὴν τοῦ ὁμιλοῦντος τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Ἡ λιπαρὰ μόρφωσίς σου, ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτῆρός σου, αἱ περὶ τὴν διοίκησιν ἱκανότητές σου, ἡ ἀνιδιοτέλεια, ἡ πιστότης μεθ' ἧς μὲ ὑπηρετήσες ὡς Μητροπολίτην τῆς ἀληθμονήτου δι' ἐμέ Ἱ. Μητροπόλεως καὶ τὸ ἀνεπτυγμένον αἰσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, πρᾶγμα σπάνιον διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ ἴδιον μόνον διὰ τοὺς γενναίους, ἐπίστευσα καὶ πιστεύω ὅτι θὰ σέ καταστήσουν ἄξιον καὶ ἱκανὸν νὰ διαποιμάνῃς τὴν πλου-

Η ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ*

Ὁ Κύριος σαρκωθείς ανέλαβε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ οὐκ ἀπλῶς μέρος αὐτῆς. «Πᾶση δὲ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει φαμέν ἐνωθῆναι πᾶσαν τὴν τῆς θεότητος οὐσίαν»¹⁰⁰. Ὁ Θεὸς Λόγος γενόμενος ἄνθρωπος ανέλαβε πᾶν στοιχεῖον, ὅπερ ὁ Θεὸς Πατὴρ καὶ Δημιουργὸς ἐδώρησατο κατὰ τὴν Δημιουργίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. «Οὐδὲν γὰρ ὧν ἐφύτευσε τῇ ἡμετέρα φύσει ὁ Θεὸς Λόγος ἀρχῆθεν πλάσας ἡμᾶς ἐνέλιπεν, ἀλλὰ πάντα ανέλαβε, σῶμα, ψυχὴν νοερὰν καὶ λογικὴν, καὶ τὰ τούτων ιδιώματα — καὶ συνεχίζει λίαν ἐπιγραμματικῶς — ὅλον γὰρ ὅλος ανέλαβέ με καὶ ὅλος ὅλω ἠνώθη, ἵνα ὅλω τὴν σωτηρίαν χαρίσῃται. Τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον, ἀθεράπευτον»¹⁰¹. Μάλιστα διαπορεῖ ὁ ἱερός πατὴρ πῶς ἦτο δυνατόν ἄλλως πως γενέσθαι καὶ δὴ καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἀνελάμβανεν ὁ Θεὸς Λόγος ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. «Πῶς δὲ Θεὸς τέ-

λειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος καὶ ὁμοούσιος τῷ τε Πατρὶ καὶ ἡμῖν ὁ Χριστὸς λεχθήσεται, εἰ μέρος τῆς θείας φύσεως μέρει τῆς ἀνθρωπίνης ἐν αὐτῷ ἦν-ται φύσεως;»¹⁰². Ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου παρατηρεῖ ὁ Δαμασκηνός: «Ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ ἐνὸς τῆς ἁγ. Τριάδος Θεοῦ Λόγου φαμέν πᾶσαν καὶ τελείαν τὴν φύσιν τῆς θεότητος ἐν μᾶ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων ἐνωθῆναι πάσῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καὶ οὐ μέρος μέρει»¹⁰³.

Ἄλλ' ἢ προσληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀνθρωπίνῃ φύσει ἦτο ἀτομικὴ αὐτοῦ καὶ μὴ προϋπάρξασα. Κατὰ τὸν ἱερὸν πατέρα ὁ Κύριος «ἀπαρχὴν ανέλαβε τοῦ ἡμετέρου φυράματος οὐ καθ' ἑαυτὴν ὑποστᾶσαν καὶ ἄτομον χρηματίσασαν πρότερον, καὶ οὕτως ὑπ' αὐτοῦ προσληφθεῖσαν, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτοῦ ὑποστάσει ὑπάρξασαν»¹⁰⁴.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 336 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21-22 τεύχους.

100. Γ', στ'.

101. Γ', στ'.

102. Γ', στ'.

103. Γ', στ'.

104. Γ', ια'.

σίαν εἰς περιεχόμενον Ἱερὰν Μητροπόλιν Ἱωαννίνων.

Θεοφιλέστατε, ἡ Ἱ. Μητροπόλις Ἱωαννίνων ἔχει παράδοσιν, καθιστῶσαν αὐτὴν ἰδιάζουσαν. Τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν χριστιανῶν τῆς, ἡ ποιμιλία τῶν τομέων τῆς δραστηριότητος εἰς τοὺς κοινωνικοὺς, ἔθνικοὺς καὶ ἄλλους τομεῖς, ἀπαιτοῦν συνέχισιν τῆς δραστηριότητός σου ἐπάνω εἰς τὸ ἀδιάκοπον μέχρι τοῦδε πνεῦμα τῆς παραδόσεως, με βαρῆτητα καὶ ἀξιοπρόεσιαν.

Ἐπιτρέψατέ μου εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὴν πατρικὴν μου σύστασιν, ὅπως θελήσης καὶ διατηρήσης τὸ πνεῦμα τοῦτο τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς Μητροπόλεως Ἱωαννίνων κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Θεοῦ Παύλου: «στήκετε καὶ κρατῆτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε», ὡς μέχρι τοῦδε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας σου εἰς Ἱωάννινα.

Καὶ τὸν λόγον περαινῶ, Θεοφιλέστατε, με τὴν εὐχὴν, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστὸς χαρίζῃ εἰς σὲ υγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν καὶ φωτισμὸν εἰς τὴν πηδαλιονχίαν τῆς Μητροπόλεως με τὰ ἀναγραφέντα προσόντα σου, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μαρᾶνῃ ἢ ἀμέλεια καὶ ἢ ἀδιαφορία.

(Μὴ ἀμέλει, λοιπόν, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων).

Βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἱωαννίνων κ. Θεοκλήτου.

Ἐγενήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ ἔτος 1930 καὶ ἀνετράφη εἰς Κρήτην, ὅπου καὶ παρηκολούθησε Γυμνάσιον. Τὸ 1950 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1954, λαβὼν τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας ἐν ἔτει 1960. Ἐν ἔτει 1958 ἐχειροτονήθη Διάκονος, ὑπηρετήσας εἰς τὸν Πανεπιστημιακὸν Ναὸν μέχρι τῆς εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας του ἐν ἔτει 1960.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1961 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1968 διετέλεσε μόνιμος στρατιωτικὸς Ἱερέυς, ὑπηρετήσας εἰς τὴν περιοχὴν Ἀνατολικῆς καὶ Κεντρικῆς Μακεδονίας. Τὸ 1969 ανέλαβε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱωαννίνων, ἔνθα εὐρίσκετο μέχρι σήμερον, ἐπιφορτισμένος καὶ τὴν τοποτηρητῆριαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1974.

Ἦσכולήθη μετὰ τὴν δημοσιογραφίαν, γράψας ἀρκετὰ δοκίμια φιλοσοφικὰ καὶ θρησκευτικὰ, καὶ τὸν τύπον τῆς περιοχῆς, ἔνθα ἠργάσθη. Ἐξέδωκε δύο μελέτας του· τὴν «Εἰσαγωγή στὴν Τραγωδίαν τοῦ Εὐριπίδη Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι» καὶ τὸν ἀ' Ἀκάθιστον Ὑμνον».

Ἐν τῷ Χριστῷ, λοιπόν, ἔχομεν συνενωθείσας τὴν τε θεϊαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἡ θεία οὐδεμίαν ὑπέστη ὡς ἐκ τῆς ἐνώσεως τροπιὴν ἢ ἀλλοίωσιν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἀνθρωπίνη ἐτελειώθη ἐκ τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως. «Θεὸς γὰρ ὁ Λόγος καὶ ὁ ἄνθρωπος Θεὸς διὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν»¹⁰⁵, διακηρύσσει ὁ ἱερὸς πατήρ, καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν: «Τῶν μὲν οὖν οἰκείων ἀυχημάτων ἡ θεότης τῷ σώματι μεταδίδωσιν. Αὕτη δὲ τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν διαμένει ἀμέτοχος»¹⁰⁶.

Ἡ ὑποστατικὴ ἔνωσις τυγχάνει ἐπὶ πλέον ἀδιάλυτος καὶ ἀχώριστος καὶ ἀδιάσπαστος. Οὐδ' ἐπὶ σπιγμῆν, δηλονότι, ὁ Θεῖος Λόγος ἐγκατέλειπεν εἴτε τὴν ψυχὴν, εἴτε τὸ σῶμα, ἀκόμη καὶ ἐν τῷ τάφῳ. Τὸ τονίζει ὁ ἱερὸς πατήρ: «Εἰ καὶ τέθνηκε τοιγαροῦν ὡς ἄνθρωπος (ὁ Κύριος) καὶ ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ τοῦ ἀκράντου διηρέθη σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης ἀχώριστος ἀμφοτέρων διέμεινε, τῆς τε ψυχῆς φημι καὶ τοῦ σώματος, καὶ οὐδὲ οὕτως ἡ μία ὑπόστασις εἰς δύο ὑποστάσεις διήρηται. Τό τε γὰρ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ κατὰ ταυτὸν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ἔσχον τὴν ὑπαρξιν καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ἀλλήλων διαιρεθέντα, ἕκαστον αὐτῶν ἔμεινε, τὴν μίαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἔχοντα»¹⁰⁷. Μετὰ τοῦ σώματος τούτου ὁ Κύριος ἀνελήφθη. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τάφῳ δὲν διεσπάρθη ἡ ἔνωσις: «Εἰ γὰρ καὶ τοπικῶς τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ κεχώριστο, ἀλλ' ὑποστατικῶς διὰ τοῦ Λόγου ἦνωτο»¹⁰⁸.

Ἀνεφέρθημεν ἐν τοῖς πρόσθεν δι' ὀλίγων εἰς τὰς δύο θελήσεις τε καὶ ἐνεργείας τοῦ Κυρίου. Συμπληροῦντες ἐνταῦθα ἐκεῖνα λέγομεν ὅτι ὁ Κύριος ἄλλως ἤθελε καὶ ἐνήργει ὡς Θεὸς καὶ ἄλλως ὡς ἄνθρωπος, καίπερ ὁ αὐτός. «Ἐπειδὴ τοίνυν εἰς μὲν ὁ Χριστὸς καὶ μία αὐτοῦ ἡ ὑπόστασις, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἐστὶν ὁ θέλων θεϊκῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως»¹⁰⁹. Δύο, λοιπόν, τὰ θελήματα, καὶ ὄχι ἐν σύνθετον, διδάσκει ὁ ἱερὸς πατήρ, ὅταν λέγῃ: «Εἰ ἐν σύνθετον θέλημα ἐπὶ Χριστοῦ λέξομεν, θελήματι τοῦ Πατρὸς αὐτὸν χωρίζομεν· οὐ γὰρ σύνθετον τὸ τοῦ Πατρὸς θέλημα»¹¹⁰. Ἐκ τῶν δύο φύσεων, φυσικῶς ἀπορρέουσι καὶ δύο θελήσεις καὶ ἐνεργεῖαι. «Ἐπειδὴ μὲν οὖν δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, δύο αὐτοῦ καὶ τὰ φυσικὰ θελήματα καὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας φαμέν»¹¹¹. Ἡ ὑπαρξὶς δύο ἐνεργειῶν παρὰ τῷ Κυρίῳ σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς θεανδρικῆς αὐτοῦ προσωπικότητος. Ἐπεξηγῶν τὸν ὄρον θεανδρικὴ ἐνέργεια ὁ ἱερὸς Δαμασκηνὸς λέγει: «Μίαν τοῦ Χριστοῦ θεανδρικὴν ἐνέργειαν

λέγοντες, δύο τὰς ἐνεργείας νοοῦμεν τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ»¹¹². Λεπτομερέστερον δὲ ἐρμηνεύων τοῦτον, ἐπάγεται: «Τοῦτο οὖν δηλοῖ ἡ θεανδρικὴ ἐνέργεια, ὅτι ἀνδρωθέντος Θεοῦ, ἤγουν ἐνανθρωπήσαντος, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη αὐτοῦ ἐνέργεια θεία ἦν, ἤγουν τεθεωμένη, καὶ οὐκ ἄμοιρος τῆς θείας αὐτοῦ ἐνεργείας, καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ἐνέργεια οὐκ ἄμοιρος τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ ἐνεργείας, ἀλλ' ἑκατέρα σὺν τῇ ἑτέρᾳ θεωρουμένη»¹¹³. Οὕτω πως διαγράφονται καὶ τὰ πλαίσια, ἐντὸς τῶν ὁποίων κινοῦνται αἱ δύο τοῦ Κυρίου ἐνεργεῖαι. «Ἐνεργεῖ ὁ Χριστὸς καθ' ἑκατέραν τῶν αὐτοῦ φύσεων καὶ ἐνεργεῖ ἑκατέρα φύσις ἐν τῷ Χριστῷ μετὰ τῆς θάτερου κοινωνίας»¹¹⁴. Ἐπομένως «οὐ γὰρ διηρημένας φαμέν τὰς ἐνεργείας, οὐδὲ διηρημένως ἐνεργοῦσας τὰς φύσεις, ἀλλ' ἠνωμένως ἑκάστη μετὰ τῆς θάτερου κοινωνίας ἐνεργοῦσαν, τοῦθ' ὅπερ Ἰδιον ἔσχηκεν»¹¹⁵. Τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀλλαχοῦ σχεδὸν αὐτολεξεῖ ὁ Δαμασκηνός. «Θέλει γὰρ — λέγει — καὶ ἐνεργεῖ ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ μετὰ τῆς θάτερου κοινωνίας»¹¹⁶.

Συνάφεια, κατὰ ταῦτα, καὶ σύνδεσμος χαρακτηρίζει τὰς δύο τοῦ Κυρίου ἐνεργείας. Ὅμως ἀξιολογικῶς προηγείται ἡ θεία ἐνέργεια καὶ ἔπεται ἡ ἀνθρωπίνη, ἥτις ἐξικνεῖται μέχρι τῶν ὑπὸ τῆς θείας μεταγμένων ὁρίων. Διότι «ἤθελε μὲν αὐτεξουσίως κινουμένη ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ, ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτεξουσίως ἤθελεν, ἃ ἡ θεία αὐτοῦ θέλησις ἤθελε θέλειν αὐτήν»¹¹⁷. Τῷ ὄντι, κατὰ τὸν ἱερὸν πατέρα, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐκνικᾶται καὶ ἔπεται τῷ κρεῖττονι καὶ ταῦτα ἐνεργεῖ, ἃ ἡ θεία βούλεται θέλειν»¹¹⁸. Ἐπομένως τὸν μὲν πρῶτον καὶ κύριον λόγον ἔχει ἡ θεία ἐνέργεια, ἀκολουθεῖ δὲ ὑποτασσομένη ἡ ἀνθρωπίνη, δίκην θεραπαινίδος, ἐκτελοῦσα τὰς ἐντολὰς τῆς κυρίας αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν ὁ Κύριος ἐνήργει τὰ μὲν ἀνθρώπινα δι' ἀμφοτέρων τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ θεῖα, ἥτοι τὰ θαύματα αὐτοῦ, κυρίως διὰ τῆς θείας ἐνεργείας, συμπρατούσης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης τοιαύτης. Ἐκ τῆς ὑποταγῆς τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως εἰς τὴν θεϊαν ὁ ἱερὸς Δαμασκηνὸς ἐξάγει καὶ τὸ ἠθικὸν διδάγμα ὅτι ὁ Κύριος δι' αὐτῆς παρέδωκεν ἡμῖν ἑαυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν. «Ἐπειδὴ γὰρ ὁ αὐτὸς ὅλος ἦν Θεὸς μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ καὶ ὅλος ἄνθρωπος μετὰ τῆς αὐτοῦ θεότητος, αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτοῦ ὑπέταξε τὸ ἀνθρώπινον τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς, καὶ ὑπήκοος τῷ Πατρὶ γέγονε»¹¹⁹. Ἐμβαθύνων ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν ὑπο-

105. Γ', 1α'.

106. Γ', 1ε'.

107. Γ', κζ'.

108. Γ', κζ'.

109. Γ', 1δ'.

110. Γ', 1δ'.

111. Γ', 1δ'.

112. Γ', 1θ'.

113. Γ', 1θ'.

114. Γ', 1θ'.

115. Γ', 1θ'.

116. Γ', 1δ'.

117. Γ', 1η'.

118. Γ', στ'.

119. Γ', 1η'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΑΦΟΡΩΝΤΩΝ ΤΟ Τ. Α. Κ. Ε.

Μετ' έγκρισιν του Δ/κου Συμβουλίου του TAKE και προς τον σκοπόν ενημερώσεως του Έφημεριακού Κλήρου ανακοινούται εύχαρίστως, ότι δι' αποφάσεως του κ. Υπουργού των Κοινωνικών Υπηρεσιών, έκδοθείσης μετά πρότασιν αυτού (του Δ/κου Συμβουλίου), ηύξήθησαν από 1ης Σεπτεμβρίου 1975 αι συντάξεις των συνταξιούχων αυτού κατά ποσοστόν 25% εκείνων, οι όποιοι έσυνταξιοδοτήθησαν μέχρι 30/6/1963 και κατά 10% των μετά ταύτα.

Διά τής αύξήσεως ταύτης, ήτις ως γνωστόν, είναι ή δευτέρα έντός του έτους 1975 και διά τής όποίας περιώριση εις τό ελάχιστον ή ύπάρχουσα μεταξύ των παλαιότερων και νεωτέρων συνταξιούχων διαφορά, αι συντάξεις των συνταξιούχων του TAKE με πλήρη ύπηρεσίαν διεμορφώθησαν εις τά ακόλουθα ποσά:

α) Αί άπονεμηθεΐσαι μέχρι 30/6/1968:

Τών άνηκόντων εις την Α' μισθολογικήν κατηγο-

ταγήν τής άνθρωπίνης ένεργείας του Κυρίου εις την θείαν, ό ιερός πατήρ άποφαίνεται ότι όχι μόνον ένεργητικώς πΰσαν άνθρωπίνην ένεργείαν ύπέβαλεν ή θεία, αλλά και παθητικώς πάν ό,τι έπασχεν ό Κύριος ως άνθρωπος, συνέβαινε τή άνοχη και παραχωρήσει τής θείας αυτού φύσεως. «Εΐχε μόν φυσικώς και ως Θεός και ως άνθρωπος τό θέλειν (ό Κύριος). Εΐπετο δέ και υπετάσσετο τῷ αυτού θελήματι τό ανθρώπινον, μη κινούμενον γνώμη ιδία αλλά ταύτα θέλων, ά τό θεϊον αυτού ήθελε θέλημα. Παραχωρούσης γάρ τής θείας θελήσεως, έπασχε τά ίδια φυσικώς»¹²⁰. Έπομένως ό Κύριος και ένήργη ως άνθρωπος και έπασχεν όσάκις ή προηγουμένη θεία θέλησις ήθελε και παρεχώρει. «Τότε γάρ ταύτα φυσικώς ήθελεν, ότε ή θεία αυτού θέλησις ήθελε και παρεχώρει τή σαρκί πάσχειν και πράττειν τά ίδια»¹²¹.

Δέν παραλείπει ό ιερός πατήρ νά καταδικάσῃ και τους πρό αυτού περι την ύποστατικήν ένωσιν κακοδοξήσαντας. Αναλύων την όρθόδοξον έν προκειμένῳ διδασκαλίαν, κακίζει όσους παρεξέκλιναν τής όρθοδόξου γραμμής, αυτός διατυπών μετ' άκριβείας τό άληθές και γνήσιον δόγμα. Εΐναι τόσον χαρακτηριστικά τά όσα άναφέρει και τόσον επιγραμματικά, ώστε θα ήτο παράλειψις, εάν δέν άνεφέρομεν ένταύθα δύο μόνον σχετικά αυτού χωρία, άτινα δύνανται και νά έπασφραγίσωσι τό παρόν κε-

ρίαν από 6.082 εις 7.603 δρχ., των άνηκόντων εις την Β' μισθολογικήν κατηγορίαν από 4.880 εις 6.100 δρχ., των άνηκόντων εις την Γ' μισθολογικήν κατηγορίαν από 4.028 εις 5.035 δρχ., των άνηκόντων εις την Δ' μισθολογικήν κατηγορίαν από 3.477 εις 4.346 δρχ.

β) Αί άπονεμηθεΐσαι από 1/7/1968 και έντεϋθεν:

Τών τής Α' μισθολογικής κατηγορίας και επί βαθμῷ 3ῳ εις δρχ. 11.225., των τής Β' μισθολογικής κατηγορίας και επί βαθμῷ 5ῳ εις δρχ. 8.169, των τής Γ' μισθολογικής κατηγορίας και επί βαθμῷ 6ῳ εις δρχ. 7.340, των τής Δ' μισθολογικής κατηγορίας και επί βαθμῷ 7ῳ εις δρχ. 6.341.

γ) Κατώτατον όριον:

Τέλος, διά τής αύτῆς ως άνω άποφάσεως καθωρίσθη νέον κατώτατον όριον συντάξεως, ύσον προς τό

φάλαιον, έφ' όσον έμπεριέχουσιν έν άδραΐς γραμμαΐς σύνολον την όρθόδοξον διδασκαλίαν περι τής ύποστατικής ένώσεως των έν Χριστῷ δύο φύσεων. Ίδου τά χωρία: «Διό δι ήκ δύο φύσεων τελείων, θείας τε και άνθρωπίνης φαμέν γεγενήσθαι την ένωσιν ου κατά φυρμόν ή σύγχυσιν ή σύγκρασιν ή άνάκρασιν ως ό θεήλατος έφη Διόσκορος, Εϋτυχής τε και Σευήρος και ή τούτων έναγής συμμορία· ουδέ προσωπικήν ή σχετικήν ή κατ' άξίαν ή ταυτοβουλίαν ή όμοτιμίαν ή όμωνυμίαν ή εϋδοκίαν ως ό θεοστυγής έφη Νεστόριος, Διόδωρος τε και ό Μοψουεστίας Θεόδωρος και ή τούτων δαιμονιώδης όμήγυρις, αλλά κατά σύνθεσιν, ήγουν καθ' ύπόστασιν, άτρέπτως και άσυγχύτως και άναλλοιώτως και άδιαιρέτως και άδιαστάτως και έν δυοί φύσει τελείως εκούσαις μίαν ύπόστασιν όμολογοϋμεν τον Υϊόν του Θεου και σεσαρκωμένην την αύτην ύπόστασιν λέγοντες τής θεότητος και τής ανθρωπότητος αυτού και τάς δύο φύσεις όμολογοϋντες σώζεσθαι έν αύτῷ μετά την ένωσιν»¹²². Και συνεχίζει: «Ημεΐς δέ συνθέτου φύσεως τον Χριστόν δογματίζομεν ουδέ έξ έτέρων έτερον, ώσπερ εκ ψυχῆς και σώματος άνθρωπον, ή ως εκ τεσσάρων στοιχείων σώμα, άλλ' έξ έτέρων τά αυτά. Έκ θεότητος γάρ και ανθρωπότητος Θεόν τέλειον, τον αυτόν και εΐναι και λέγεσθαι, εκ δύο τε και έν δυοί φύσει όμολογοϋμεν»¹²³.

(Συνεχίζεται)*Ο Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

120. Γ', ιη'.

121. Γ', ιδ'.

122. Γ', γ'.

123. Γ', γ'.

ποσόν τῶν 2.500 δρχ. ἀντὶ τοῦ ἐκ 2.000 δρχ. ὕπερ ἴσχυε μέχρι 31/8/1975.

Κατόπιν τῆς αὐξήσεως ταύτης καὶ πρὶν ἀκόμη αὕτη δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἀρμοδία Ὑπηρεσία τοῦ Ταμείου προέβη εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν σχετικῶν καταστάσεων μὲ τὰ νέα ποσὰ καὶ τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς ἕκαστον διαφορὰν, ἥτις καὶ κατεβλήθη μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ Νοεμβρίου.

Ἐξ ἀφορμῆς ὅμως τῶν ἀνωτέρω καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἐνημερώσεως τόσον τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ὅσον καὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐφημερίων, εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθοῦν καὶ τὰ ἀκόλουθα σχετικῶς μὲ τὰς συντάξεις τοῦ TAKE, ἡ κατάστασις τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εἰς ὅλους ἐπαρκῶς γνωστὴ.

Σήμερον αἱ συντάξεις τοῦ TAKE, παρ' ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχουν ἐξισωθῆ ἀπολύτως πρὸς τὰς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὡς πρὸς τὸ ὕψος, ἐν τούτοις αὗται ἔχουν βελτιωθῆ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεμία σύγκρισις μὲ τὰς καταβαλλομένας μέχρι τοῦ προπαρελθόντος ἔτους. Ἐπιδιώξις βεβαίως τοῦ Ταμείου, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἀποφασισθείσης Ἀναλογιστικῆς μελέτης διὰ τὸν Κλάδον Συντάξεως, εἶναι, ὅπως αὗται ἐξιωθοῦν μὲ τὰς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Σήμερον ὅμως τοῦτο μὲ τοὺς ὑπάρχοντας πόρους εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον, καθ' ὅσον σημαντικὸν μέρος τῶν πόρων τοῦ TAKE ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, αἱ δαπάναι τοῦ ὁποίου διαρκῶς ἀνέρχονται. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι ὁ καταρτισθεὶς ἤδη προϋπολογισμὸς τοῦ TAKE τοῦ ἔτους 1976 οὐδένα περίσσευμα καταλείπει.

Πέραν ὅμως τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας σημαντικὴν ἄνοδον ἔχουν σημειώσει καὶ αἱ δαπάναι τοῦ Κλάδου Συντάξεων καὶ εἰδικώτερον αἱ συντάξεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ μὲν τὸ τρέχον ἔτος θὰ ὑπερβοῦν τὰ 170 ἑκατομ. δρχ. κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον (1976) τὰ 200.

Περαιτέρω ἐκ τῶν ἀποθεματικῶν τοῦ Κλάδου Συντάξεων, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν ἐκ περισσεύματος τῆς χρήσεως 1974, θὰ καλυφθοῦν καὶ τὰ ἐλλείμματα τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ παρὸν ἔτος προβλέπεται, ὅτι θὰ ὑπερβοῦν τὰ 18 ἑκατομ.

Βάσει συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω τὰ ποσὰ, τὰ ὁποῖα θὰ διατεθοῦν διὰ παροχὰς (συντάξεις, νοσήλεια καὶ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα) κατὰ μὲν τὸ παρὸν ἔτος ὑπολογίζονται ὅτι θὰ ἀνέλθουν εἰς 310 ἑκατομ. δρχ., κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1976 εἰς 360, πλεόν τῶν ἐξόδων διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ὑπολογίζονται εἰς 12 περίπου ἑκατομμύρια, ἐξ ὧν 8 ἑκατ. μισθοὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ του.

Ἀλλὰ ἂν αἱ συντάξεις τοῦ TAKE ὑπολείπωνται κατὰ τι ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν τοῦ Δημοσίου, ὑπερτεροῦν ὅμως αὗται εἰς ἄλλα σημεῖα.

α) Ὡς πρὸς τὸ κατώτατον ὄριον: Ὡς ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, τὸ κατώτατον ὄριον τῶν συντά-

ξεων τοῦ TAKE ἔχει καθορισθῆ ἀπὸ 1/9/1975 εἰς τὸ ποσὸν τῶν 2.500 δρχ., ἐνῶ διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου εἶναι πολὺ μικρότερον. Ἐχει δὲ τοῦτο μεγίστην σημασίαν, διότι ἐκ τῶν 3.600 συνταξιούχων τοῦ TAKE οἱ 1.800 περίπου ἔχουν ὑπαχθῆ εἰς τὸ κατώτατον ὄριον. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ σύνταξις τῶν προσώπων αὐτῶν, τοὐλάχιστον τῶν περισσοτέρων, θὰ ἦτο, λόγῳ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ τοῦ μισθοῦ των, μικροτέρα καὶ τῶν 1.000 ἀκόμη δρχ.

β) Ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως: Ἐχει καὶ ἄλλοτε λεχθῆ καὶ πρέπει ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι διὰ τοὺς κληρικούς ἡσφαλισμένους τοῦ TAKE καὶ τὰ προστατευόμενα μέλη τούτων δὲν ὑφίστανται χρονικὰ ὅρια, ὡς συμβαίνει μὲ τὸ Δημοσίον. Εἰς τὸ TAKE εἶναι δυνατὴ ἡ συνταξιοδότησις τῆς ὀρφανικῆς οἰκογενείας τοῦ κληρικοῦ, ἀκόμη καὶ μὲ μίαν ἡμέραν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν περίπτωσιν θανάτου τούτου. Εἶσαι δὲ τῶν εὐεργετικῶν τούτων διατάξεων συνταξιοδοτοῦνται περὶ τὰ 630 πρόσωπα, τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὸ 1/6 τῶν συνταξιούχων. Ταῦτα εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐφηρμόζοντο αἱ διατάξεις τοῦ Δημοσίου, οὔτε σύνταξιν θὰ ἐλάμβανον, ἀλλ' οὔτε καὶ περιθάλψιν θὰ εἶχον.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ καταλειφθὲν κατὰ τὴν 31/12/1974 περίσσευμα, τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ὡς ὑπέρογκον, τοῦτο προέρχεται κυρίως ἐκ τῆς ἐργοδοτικῆς εισφορᾶς, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, ἤρχισε καταβαλλομένη ἀπὸ 1/1/1973. Διὰ τοῦ περισσεύματος τούτου, ὕπερ, σημειωθῆτω, ἦτο περιστατικόν, ὅπως περιστατικὰ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ πάντα τὰ κατὰ τὰ λοιπὰ ἔτη καταλειφθέντα τοιαῦτα, ὡς προελθόντα ἐκ τῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν, ἐνισχύθησαν τὰ διαθέσιμα τοῦ Ταμείου, τὰ ὁποῖα εἶχον μειωθῆ εἰς ἐπικίνδυνον βαθμὸν. Ἐκ τούτου θὰ καλυφθοῦν πάντα τὰ προαναφερθέντα ἐλλείμματα, ἦτοι τῶν Κλάδων Ἀσθενείας καὶ Ἀρωγῆς τόσον τοῦ παρόντος ἔτους, ὅσον καὶ τοῦ ἐπομένου (1976).

Ἄλλωστε, ὡς εἶναι γνωστὸν, πάντα τὰ διαθέσιμα τοῦ TAKE εἶναι κατατεθειμένα εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τῶν τόκων τούτων ἐνισχύονται τὰ ἐτήσια ἔσοδα αὐτοῦ.

Σημειοῦται ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὅτι τὰ διαθέσιμα τοῦ TAKE, κατὰ τοὺς Ἀναλογιστάς, οἱ ὁποῖοι κατὰ καιροὺς προέβησαν εἰς τὴν σύνταξιν Ἀναλογιστικῶν μελετῶν, ἔπρεπε νὰ ἀνῆρχοντο εἰς πολὺ μεγαλύτερα ποσὰ, καὶ τοῦτο πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν ὄχι μόνον τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τούτων τῶν ἡσφαλισμένων του. Ἀντίθετα ὅμως πρὸς τοῦτο τὸ TAKE ἐφήρμοσε καὶ ἐφαρμόζει τὸ διανεμητικὸν σύστημα.

Τέλος, ἂν καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀναλυτικὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐνημέρωσις, ὑπογραμμίζομεν καὶ ἐνταῦθα ὅτι αἱ ὑπὲρ τοῦ TAKE κρατήσεις τῶν ἐφημερίων καὶ λοιπῶν ἡσφαλισμένων αὐτοῦ, διὰ τὰς ὁποίας πολὺς θόρυβος γίνεται, ἀνέρχονται εἰς 14% μόνον καὶ οὐχὶ εἰς 20 ἢ εἰς 22%

ΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΤΙΚΟΥ

Π Ρ Ο Β Λ Η Μ Α Τ Ο Σ

Είσαγωγή.

Κατά τὸ διαρρεῦσαν θέρος τὸ πρόβλημα τοῦ χιλιασμοῦ ἐνεφάνισε μίαν ἔξαρσιν, συνεπεία τῆς ὁποίας πολλάκις ἀπησχολήθη ἡ Κοινὴ Γνώμη.

Ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος τῆς 9ης Ἰουνίου 1975 (πρβλ. ἄρθρον 13) ἠκολούθησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2106 Ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, εἴτα δὲ τὰ ἐντόνως διαφημισθέντα Χιλιαστικὰ Συνέδρια, ὧν γνωστότερον κατέστη τὸ ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ «Ἀπόλλωνος» τῆς Ριζουλῶς Ἀθηνῶν πραγματοποιηθῆν ἀπὸ 10ης ἕως 13ης Ἰουλίου 1975.

Ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων κειχωρισμένως, ἀλλὰ καὶ ὄλα μαζὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς κλίματος ἀνησυχίας μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ πρόβλημα τοῦ Χιλιασμοῦ ὑπὸ τὰ νεώτερα ταῦτα δεδομένα ἀπησχόλησε ζωηρῶς καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἢ μᾶλλον, διὰ νὰ ἀκριβολογήσωμεν, τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον Αὐτῆς καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐνεργοῦντα δυνάμει τῆς παρασχεθείσης Αὐτῷ Συνδικτικῆς Ἐξουσιοδοτήσεως. Κατὰ τρόπον ἀθόρυβον συνετελέσθη μέγα καὶ λίαν σοβαρὸν ἔργον, διὰ τὸ ὁ-

ὡς πιστεύουν πολλοί, καὶ διὰ τῶν ὁποίων καλύπτεται ἡ ἀσφάλεισις τῶν ἐφημερίων εἰς τοὺς Κλάδους Συντάξεως καὶ Ἀσθενείας (7%) καὶ Ἀρωγῆς (4%). Αἱ πέραν τοῦ ποσοστοῦ τούτου καταβαλλόμεναι εἰσφοραὶ ἀφοροῦν κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Υ.Υ.Π. καὶ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» (5% καὶ 0,5% ἀντιστοίχως), χαρτόσημον (1,2%), φόρον εἰσοδήματος καὶ Ο.Γ.Α., ἧτοι ἐν συνόλῳ 7 ἕως 8% περίπου, ἀναλόγως δηλ. τοῦ φόρου εἰσοδήματος ἐκάστου. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ποσοστὰ δὲν ὑπολογίζονται αἱ τυχόν δόσεις πρὸς ἐξόφλησιν δανείων.

ΕΚ ΤΟΥ TAKE

ποῖον ἡ Α. Μακαριότης ἀπέσπασε τὰ ἐνθερμα συγχαρητήρια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 119ης Συνδικτικῆς Περιόδου, ὅτε κατὰ τὴν πρώτην Αὐτῆς Συνεδρίαν ἀνεκοίνου τὰς ἐνεργείας ταύτας. Τὸ ἐπιτελεσθῆν ἔργον δὲν ἦτο εἰ μὴ μόνον ἡ ἀρχή. Κυρίως εἰπεῖν, αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ Μακαριωτάτου ὑπῆρξαν ἔργον ὑποδομῆς διὰ μίαν ἐξ ὑπαρχῆς θεώρησιν τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ τοῦ ἐπαπειλουμένου ἐξ αὐτοῦ κινδύνου. Προητοιμάσθη τὸ ὑλικόν, ἐφ' οὗ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς 119ης Συνδικτικῆς Περιόδου θὰ δυνηθῆ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ ἔργον Της.

Ἐπειδὴ φρονοῦμεν ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι αὗται, γνωστοποιούμεναι, θὰ ὠφελήσουν πολλαπλῶς, καθ' ὅσον καὶ νέους ὀρίζοντας θὰ διανοίξουν εἰς πάντα ἀρμόδιον καὶ ἀνακούφισιν θὰ προσκομίσουν εἰς πάντα ἀνησυχῶντα καὶ πιστοποιήσιν θὰ ἀποτελέσουν περὶ τοῦ ἀγρύπνου ἐνδιαφέροντος τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ἀκανθώδους τούτου θέματος καὶ ταπεινωσιν θὰ καλλιεργήσουν εἰς πάντα μονοπωλοῦντα τὸ ὑπὲρ τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως ἐνδιαφέρον, προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς διεξαχθείσης ἀλληλογραφίας καὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.

Εἰς τὴν δημοσίευσιν ταύτην παρωρμήθημεν καὶ ἐκ τῆς ἀπηχῆσεως, ἣν ἔσχον αἱ ἐνεργεῖαι αὗται ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅταν ἀνεκοινώθησαν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. «...Ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Α. Μακαριότητος πρὸς ριζικὴν ἀναθεώρησιν τοῦ προβλήματος τοῦ Χιλιασμοῦ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν Αὐτῆς διὰ τὴν πληρότητα τῶν γενομένων ἐνεργειῶν, ἅμα δὲ ὁμοφώνως καὶ τὰ συγχαρητήρια Αὐτῆς πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον», σημειοῦται εἰς τὸ σχετικὸν Πρακτικὸν τῆς Συνεδρίας τῆς 10ης Ὀκτωβρίου ἐ.ξ.

Τὸ βαθύτερον μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπουν αἱ ἐνεργεῖαι αὗται, αἰτινες ἀναδιπλοῦνται ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστου διὰ τῶν δημοσιευομένων ἐγγράφων, εἶναι μία πρόσκλησις δι' ἐπαγρύπνησιν πάντων τῶν ἀρμόδιων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κρατικῶν φορέων καὶ ἐν

ταυτῶ μία κλήσις διὰ μίαν ἐσωεκκλησιαστικὴν ἐνότητα, ὥστε ἡνωμένοι μεταξύ ἀλλήλων καὶ συσπειρωμένοι ὑπὸ τὴν Ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς ἐπαπειλοῦντας τὴν ἀμώμητον Πίστιν ἡμῶν κινδύνους καὶ νὰ δώσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον καὶ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον.

1. Τὸ Συνέδριον τῆς Ριζοπούλεως.

Τὸ Διεθνὲς Χιλιαστικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον διοργανώθη εἰς τὸν χώρον τοῦ γηπέδου τοῦ «Ἀπόλωνος» παρὰ τὴν Ριζοπούλιν ἀπετέλεσε μίαν ἐκπληξιν καὶ συγχρόνως ἓνα αἰφνιδιασμόν. Πολλάκις μέχρι τοῦδε εἴχομεν πληροφορίας διὰ παρόμοια Συνέδρια, τὰ ὁποῖα διοργανώθησαν κατὰ καιροὺς εἰς ἐδάφη ἀλλότρια, ἔξω τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, εἰς ξένας χώρας. Ἄλλ' οἱ ἡγήτορες τῆς διεθνιστικῆς ταύτης Ὁργανώσεως εἶχον ἀποφύγει ἐπιμελῶς μίαν παρομοίαν ἐνέργειαν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου.

Ἴδου ὅμως ὅτι οἱ καιροὶ ἀλλάζουν, αἱ συνειδήσεις ἀμβλύνονται καὶ οἱ νόμοι μεταβάλλονται. Ἡ Πολιτεία, κρίνουσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδικῶν της κριτηρίων, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νέου Συντάγματος προέβη εἰς παραχωρήσεις σημαντικὰς, καὶ κυρίως καινοφανεῖς, ὑπὲρ τῶν προπαγανδῶν καὶ τῶν αἰρέσεων, αἵτινες δρῶσι προσηλυτιστικῶς εἰς βάρος τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Εἶθε νὰ μὴ ὀδηγηθῇ ποτὲ εἰς μεταμέλειαν συνεπείᾳ τῶν καταλυτικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν παρασχεθεῖσων παραχωρήσεων. Μέχρι σήμερον ὁ Συνταγματικὸς νομοθέτης παρεῖχε πάντοτε τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὸ ἐκ ταύτης ἀπορρέον δικαίωμα τῆς ἀκωλύτου διεξαγωγῆς τῆς λατρείας πάσης γνωστῆς θρησκείας. Ἄλλ' ἐνῶ παρεῖχε τὰς λογικὰς ταύτας καὶ παραδεικτὰς ἐλευθερίας, ἐλάμβανεν ἰδιαιτέραν μέριμναν διὰ τὴν «ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν», ἀπαγορεύων ρητῶς τὸν προσηλυτισμὸν καὶ πᾶσαν ἄλλην βλαπτικὴν ἐπίδρασιν εἰς βάρος αὐτῆς. Σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ Συντάγματα ἐπαναλαμβάνεται πανομοιότηπως: «Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πᾶσα δὲ ἄλλη γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἐλευθέρη καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, ἀπαγορευομένου τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ πάσης ἄλλης ἐπεμβάσεως κατὰ τῆς Ἐπικρατούσης Θρησκείας» (πρβλ. Σύνταγμα τοῦ 1952, ἄρθρ. 1ον).

Ἄτυχῶς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν συγχρόνων φιλελευθέρων τάσεων τελοῦσα ἡ Πολιτεία, προέβη εἰς μίαν ἰσοπέδωσιν, φαινομενικῶς μὲν δικαίαν, πράγματι δὲ ἀδικιωτάτην, ἐφ' ὅσον τὴν «ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν» ἔθεσεν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὰς λοιπὰς θρησκείας¹. Τοῦ λοιποῦ καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέου Συντάγματος (9.6.1975) ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως (πρβλ. ἄρθρον 13 παρ. 2).

Καὶ ἡ μὲν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἤσκησε τὸν προσηλυτισμὸν, ὅφ' ἦν ἐννοίαν ὀρίζεται διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1363/1938², ἔχουσα ἀείποτε ἐν χρήσει τὸν εὐαγγελισμὸν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῆς, «Ὅστις διεκήρυξε τὸ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Ματθ. ιστ' 24) καὶ ἀπηυθύνθη πάντοτε παραινετικῶς, πλὴν ἐντίμως, εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια' 28).

(Συνεχίζεται) Ἀρχιμ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ Γ. ΛΕΝΗΣ

Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

1. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀναγνωρίζεται ἤδη ὑπὸ ἐπιφανῶν κανονολόγων, νομομαθῶν καὶ Συνταγματολόγων. «Δέον δὲ συναφῶς νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ... τάσις πρὸς πληρესτέραν κατοχύρωσιν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ διασφάλισιν τῆς ἀνεξιθρησκείας διὰ τῆς σχετικῆς ἐξισώσεως ὅλων τῶν γνωστῶν θρησκείων ἐναντι τοῦ Κράτους ἐξεδηλώθη καὶ ἐπὶ δύο ἄλλων σημείων...» γράφουν οἱ Καθηγηταὶ Ἀριστ. Μάνεσης καὶ Κων/νος Βαβοῦσκος εἰς τὴν Γνωμοδότησιν αὐτῶν ἐπὶ θεέντος ἐρωτήματος περὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας βάσει τοῦ νέου Συντάγματος (Πρβλ. Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τ. 19-20/1-15 Ὀκτωβρ. 1975, σελ. 306).

Καὶ ἐξ ἐτέρας Γνωμοδοτήσεως ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα:

«Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἐμμέσως συνάγεται, ὅτι τὸ νέον Σύνταγμα διὰ πολλαπλῶν αὐτοῦ διατάξεων καὶ διὰ πρώτην φοράν... ἐμείωσε τὴν παρεχόμενην εἰς τὴν «ἐπικρατοῦσαν» θρησκείαν προστασίαν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ προνόμια τὰ παραχωρούμενα μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν...». (Χρῆστος Ροκόφυλλος καὶ Ἡλίας Χαλιακόπουλος, αὐτόθι σελ. 312).

2. «Προσηλυτισμὸς ἰδίᾳ εἶναι ἡ διὰ πάσης φύσεως παροχῶν ἢ δι' ὑποσχέσεως τοιούτων ἢ ἄλλης ἡθικῆς ἢ ὕλικῆς περιθάλψεως, διὰ μέσων ἀπατηλῶν, διὰ καταχρήσεως τῆς ἀπειρίας ἢ ἐμπιστοσύνης, ἢ δι' ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀνάγκης, τῆς πνευματικῆς ἀδυναμίας ἢ κουφότητος ἢ μ μ ε σ ο ο προσπάθεια πρὸς διεΐδυσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἐτεροδόξων ἐπὶ σκοπῷ μεταβολῆς τοῦ περιεχομένου αὐτῆς».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

‘Η Ε’ Γενική Συνέλευσις

Μνημειώδης προσφορά.

του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Ἐκκλησιῶν.

Ἐν μιᾷ ἐποχῇ, καθ’ ἣν ἡ διαίρεσις, ἡ ἀπ’ ἀλλήλων ἀλλοτριώσις τῶν ἀνθρώπων καὶ αἱ παντὸς εἶδους μορφαὶ τῆς — πνευματικῆς πρὸ πάντων — δουλείας μαστίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν ἀξίαν τὸ γενικὸν θέμα «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλευθερῶναι καὶ ἐνώνει», περὶ τὸ ὁποῖον ἠσχολήθη καὶ ἐξακολουθεῖ ἀσχολουμένη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ ἀπὸ 23ης Νοεμβρίου ἀρξάμενη καὶ μέλλουσα νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐργασίας αὐτῆς μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου Ἐ’ Γενική Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ναϊρόμπι, πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κένυα. Τῆς συνελεύσεως ταύτης μετέχουσι πολυπληθεῖς ἀντιπροσωπεῖαι πασῶν τῶν μετεχουσῶν τοῦ Συμβουλίου τούτου Ἐκκλησιῶν καὶ διάφοροι παρατηρηταί.

Προφανοῦς οὔσης τῆς σημασίας τῶν ἐν τῇ Συνελεύσει συζητήσεων περὶ τὸ γενικὸν θέμα καὶ περὶ τὰς ἐπὶ μέρους πτυχὰς αὐτοῦ, τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὐχεται ὀλοφύχως, ὅπως ὁ Θεὸς λαλήσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν συνέδρων, ἵνα οὗτοι, ὑπερπηδῶντες τὰ ἐπιπροσθοῦντα εἰς τὴν ἐπίτευξιν γενικῆς συμφωνίας διάφορα ἐμπόδια, ἠνωμένοι «ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως» παρουσιάσουν τὸ γνήσιον χριστιανικὸν μῆνυμα εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Τὸ μῆνυμα αὐτὸ εἶναι, ὅτι μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τῶ ὄντι ἡ ἐγγύησις τῆς ἀληθοῦς ἀπελευθερώσεως πάντων καὶ πασῶν τῶν καταδυναστευόμενων ὑπὸ τὰ δεσμὰ τῆς παντὸς εἶδους πνευματικῆς ἢ ὄλικῆς δουλείας καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς συνεποῦς μετέξεως καὶ βιώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς εὐαγγελικῆς διδαχῆς Του ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίως τῶν ἡρετῶν τῶν λαῶν εἶναι δυνατόν νὰ κρημνισθοῦν τὰ παντὸς εἶδους σινικὰ τεῖχη, ἅτινα χωρίζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπ’ ἀλλήλων καὶ νὰ ἀροθοῦν τὰ αἴτια τῆς διαίρεσεως τῶν ἐθνῶν, τῶν λαῶν καὶ τῶν διαφόρων τάξεων.

Ἐπὶ πλέον εὐχόμεθα, ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία παρουσιασθῇ ἐν τῇ Συνελεύσει ἠνωμένη, ἵνα διακηρύξῃ εὐγλωττότερον ὅτι μόνον ἐν τῇ λειτουργικῇ ζωῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιτυγχάνεται ἡ πλήρης μέθεξις τῆς μυστικῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ Ἐλευθερωτοῦ, ὅστις θραύει τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας καὶ ὑπεκκαίει τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἀδικουμένους ἀδελφούς Του.

Τὸ προσφάτως κυκλοφορήσαν νέον ἔργον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ὅπερ φέρει τὸν τίτλον «Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας καὶ οἱ βασικοὶ θεσμοὶ διοικήσεως αὐτῆς», ἀποτελεῖ λαμπρὰν ἐπισφράγισιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἱεραρχοῦ ἀναληφθείσης ἀπὸ τινοῦ χρόνου προσπαθείας πρὸς δημοσίευσιν πάντων τῶν στοιχείων, ἅτινα ἀφοροῦν εἰς τοὺς θεμελιώδεις θεσμοὺς διοικήσεως τῶν πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων, ὅσον καὶ πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὸ παρορθόδοξον κύρος καὶ ἀκτινοβολίας περατωθὲν τοῦτο ἔργον τοῦ ἀγίου Κίτρους, ὅστις πολλαῖς καὶ ποικιλοτρόπως ἔχει τιμηθῆ ὑπὸ τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, κέκτηται τεραστίαν σημασίαν ἐνθεν μὲν διὰ τοὺς παντὸς εἶδους ἐρευνητάς, τοὺς μελετῶντας τὸ κανονικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐτέρωθεν δὲ διὰ τὰς διορθοδόξους σχέσεις, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ θεμελιωθῶνται ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῆς ἀμοιβαίας γνώσεως τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τρίτον διὰ τὰς καθ’ ὅλου διεκκλησιαστικὰς ἐπαφάς, δοθέντος ὅτι αἱ ἐτερόδοξοι Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ γνωρίζουσι τὰ ἐν τῇ καθ’ ὅλου Ὁρθοδοξίᾳ κρατοῦντα.

Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ καθιστώντων βέβαιον, ὅτι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀναφερόμενα ἔργα τοῦ Σεβασμιωτάτου θὰ χρησιμοποιῶνται ἐπὶ πολλὰς γενεάς, δεόν νὰ ἐκφραστοῦν εἰς αὐτὸν ἰδιαίτεροι εὐχαρισταὶ καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μνημειώδη προσφορὰν του, ἣτις προστιθεμένη εἰς τὸ καθ’ ὅλου συγγραφικὸν καὶ λοιπὸν ἔργον του ἀναδεικνύει τοῦτον εἰς ἓνα τῶν πλέον διακεκομμένων Ἱεραρχῶν τῆς καθ’ ὅλου Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἀξία τοῦ περὶ τῆς ἡδη ἀπηνῶς διωκομένης Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας ἔργον του καθίσταται ἔτι μεγαλύτερα ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ συγκέντρωσις τῶν εἰς αὐτὴν ἀφορώντων δυσσευρέτων καὶ δυσπροσίτων στοιχείων ἐγένετο μετὰ ἐπιμελεστάτην ἀνίχνυσιν καὶ ἐνδελεχῆ ἀναζήτησιν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Οἰκουμένη καὶ αἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον θεησκευτικαὶ κοινότητες καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ὁργανώσεις θὰ συγκινηθοῦν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγίου Κίτρους ὑπομνησκομένων συνεχῶν διωγμῶν, τοὺς ὁποίους ὑφίστανται οἱ ἐν Ἀλβανίᾳ μένοντες πιστοὶ εἰς τὴν Θρησκείαν, καὶ θὰ κινητοποιηθοῦν δραστηρίως πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου προβαλλομένου εὐστόχου αἰτήματος, καθ’

δ «θα ἦτο ἐνδεδειγμένη και ἴσως οὐχὶ ἀνωφελὴς, εἰς ἐποχὴν μάλιστα ὑπερτονισμοῦ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως και τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἢ μακρὰν προσηλυτιστικῶν ἐπιδιώξεων, ὁποθενδήποτε προερχομένων, εὐκαιρὸς ἀνάληψις ἱερῶν πρωτοβουλιῶν ὑπὸ τε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν τῇ εὐθύνῃ τῆς οἰκουμενικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, και ἄλλων ἀρμοδίων, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἢ Ἄλβανία γνωρίσει και πάλιν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκείας και ἐπανέωξη τὸν δρόμον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς».

Θὰ συνεπλήρουν σημαντικῶς τὴν μόρφωσίν των.

Ἡ πρόσφατος ἐκδρομὴ καθηγητῶν και 106 φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς Λέσβον δέον νὰ ἐξαρθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως.

Ἐν πρώτοις ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ὑπῆρξε λίαν ἐνισχυτικὴ διὰ τοὺς κατοίκους τῆς ὠραίας ἀκροατικῆς νήσου. Αἱ προσφωνήσεις τῶν καθηγητῶν και ἰδίως ἡ ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ κ. Μάρκου Σιώτου συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ κατανοήσουν οἱ κάτοικοι τῆς Λέσβου, ὅτι σύμπτωσις ἢ ἐλληρικὸς λαὸς και ἡ πνευματικὴ ἡγεσία αὐτοῦ παρακολουθοῦν νοερώς τὰς ἰδιαιτέρας ψυχολογικὰς συνθήκας και τὸ ὑψηλὸν των ἐλληνορθόδοξον φρόνημα, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν προβάλλεται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς ἠδξήμενης σημερινῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως και ἐτοιμότητός των.

Ἐπειτα ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκδρομὴ ὑπῆρξε λίαν διδακτικὴ και φρονηματιστικὴ διὰ τοὺς μετασχόντας ταύτης φοιτητάς. Οὗτοι ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσουν τοὺς διακεκομμένους ἱεράρχας τῆς νήσου, οἵτινες μετὰ τῶν ἐλλεκτῶν συνεργατῶν των παρουσίασαν εἰς αὐτοὺς πρότυπα οὐ μόνον ἀβραμιαίας φιλοξενίας, ἀλλὰ και ὀλοκληρωμένης ποιματικῆς δραστηριότητος, ἣτις ἐκδηλοῦται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς ἐντατικὴν μετάδοσιν τοῦ προφορικοῦ και γραπτοῦ θείου λόγου, εἰς καλλιέργειαν τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, εἰς θανμασίον ὄργανωμένον πολυσχιδῆς και εὐρύτατον κοινωνικὸν ἔργον, εἰς τὴν καθ' ὅλον ἐνίσχυσιν τοῦ Χριστεπωνόμου πληρώματος τῆς Λέσβου, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καθ' ὅλον πνευματικοῦ βίου τῆς νήσου και εἰς τὴν προβολὴν τοῦ θανμασίον πλοῦτον τῶν θησαυρῶν τῆς χριστιανικῆς τέχνης, πολλοὶ τῶν ὁποίων θὰ προβάλλονται προσεχῶς ἐν εἰδικῷ λαμπρῷ μουσεῖῳ, ὅπερ ἐτοιμάζεται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, ὅστις προσωπικῶς τὰ μέγιστα συνεβάλετο εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς. Οἱ φοιτηταὶ ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ σύννεγγυς χειρογράφου κώδικας, φυλασσομένους ἐν ταῖς μοναστηριακαῖς βιβλιοθήκαις, ἐμελέτησαν πολλὰ μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς τέχνης και ἐβίωσαν πολλὰς πτυχὰς τῆς σφαιρῆς ἐκκλησιαστικῆς, πνευματικῆς και κοινωνικῆς ζωῆς τῆς νήσου.

Ἀσφαλῶς οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας θὰ συνεπλήρουν σημαντικῶς τὴν ὅλην μόρφωσίν των, ἐὰν εἶχον συγχρότερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκέπτονται κατὰ πα-

ρόμοιον τρόπον διαφόρους Ἱερὰς Μητροπόλεις, ἵνα ἔρχωνται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ συντελουμένου ἐν αὐταῖς ἀνακαινιστικοῦ ἔργου.

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ

«Διεθνούς Ἔτους τῆς Γυναίκος».

Τοῦ «Διεθνούς Ἔτους τῆς Γυναίκος» ἐδρικομένου περὶ τὸ πέρασ αὐτοῦ, πολλοὶ ἤδη ἤρξαντο ἀναζητοῦντες τὰ ἀποτελέσματα και ἐπιτεύγματα αὐτοῦ.

Βεβαίως τὸ Ἔτος τοῦτο ὑπεροβήθη εἰς τὸ νὰ κατανοηθῶν ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων τὰ χρῆζοντα λύσεως προβλήματα τοῦ γυναικείου κόσμου. Ἀλλ' ὡς διεπιστώθη, ἀπὸ ἄλλων ἀπόψεων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἔτους ὑπῆρξαν οὐ μόνον πενιχρά, ἀλλὰ και ἀπογοητευτικά. Οὕτως οὐδόλως ἐξησφαλίσθη ἡ τελεσφόρος ἀντιμετώπισις τῆς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν αἱ σχετικαὶ στατιστικαί, αἰτινες ὑπεμνήσθησαν προσφάτως ὑπὸ ξένον και ἑλληνικὸν περιοδικόν. Συμφώνως πρὸς τὰς στατιστικὰς ταύτας, ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ λ.χ. ἀεσημειώθη κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος μία ἀδξησις κατὰ 50% τοῦ γυναικείου ἀλκοολισμοῦ. Εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἐπίσης τὸ ποσοστὸν τῆς γυναικείας ἐγκληματικότητος ἠδξήθη ἀπὸ τοῦ 1963 μέχρι τοῦ 1970 ἀπὸ 5,4% εἰς 17,1% συνολικῶς. Ἐπίσης ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν ἀδξάνεται ἀδιακόπως ἐντὸς τῶν ψυχιατρικῶν ἰδρυμάτων: 600.000 γυναῖκες ἐσώκλειστοι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων, τὰ ὁποῖα ἐζητήθησαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ὑπεροτερεῖ ἤδη εἰς τὰς περισσοτέρας χώρας τῆς Ἐδρώπης (55% εἰς τὴν Γαλλίαν)).

Τὸ «Διεθνὲς Ἔτος τῆς Γυναίκος» δὲν εἶχε τοὺς προσδοκωμένους καρπὸν εἰς τὸν τομέα τῆς ἀντιμετώπισεως τῆς τραγικῆς ταύτης καταστάσεως. Ἡ πενιχρότης αὕτη τῆς καρποφορίας ὀφείλεται εἰς δύο κυρίους λόγους: Πρῶτον τὸ καθ' ὅλον ἀκίνημα τῆς γυναικείας ἀπελευθερώσεως) κατὰ τὸ πλεῖστον παρεθεώρησεν, ὅτι διὰ πολλὰ τῶν κατὰ προφανῆ αὐτοαντίφασιν και αὐτοαναίρεσιν προβαλλομένων ὑπ' αὐτοῦ αἰτημάτων ἰσχύει ἡ πατερικὴ ρῆσις: «Ἄνδρες οἱ νομοθετοῦντες και κατὰ γυναικῶν ἢ νομοθεσία». Δεύτερον ἡ ἱκανοποίησις τῶν λογικῶν και ὄντων αἰτημάτων τοῦ κινήματος ἀναζητεῖται ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν φορέων αὐτοῦ οὐχὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς χριστιανικῆς βιοθεωρίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ μόνη καταξιοῦται πλήρως ἡ προσωπικότης τῆς γυναίκος και ὑπάρχον αἱ πνευματικαὶ προϋποθέσεις τῆς ἀληθοῦς ἀνυψώσεως και ἀπελευθερώσεως αὐτῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς πλαισίοις ἐνὸς ἀναιμικοῦ ἐνδοκοσμικοῦ («ἀνθρωπισμοῦ») και «φεμινισμοῦ», ὅστις παραθεωρεῖ τὰς βαθντέρας ἀνάγκας και τὴν ἐνδοτέραν ὕψην τῆς εὐαισθησίας τοῦ «αἰωνίου θήλεος».

Ἐλευθερία και Τέχνη.

Εἶναι εὐχάριστον και ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονός, ὅτι ἀφ' ἐνὸς μὲν οἱ βουλευταὶ πάντων τῶν κομμάτων

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Π ρ ο κ ή ρ υ ξ ι ς

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως χορηγήσῃ ὑποτροφίας διὰ σπουδὰς θεολογικὰς ἐν Ρωσίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ εἰς κληρικούς ἢ λαϊκοὺς ἐτοιμοὺς πρὸς χειροτονίαν, ἔχοντας τὰ κάτωθι προσόντα: α) ἡλικίαν μέχρι 26 ἐτῶν. β) Πτυχίον θεολογικῆς Σχολῆς διὰ μεταπτυχιακὰς σπουδὰς ἢ πτυχίον Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἢ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου ἢ τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Ἱερατικῶν Σπουδῶν, γ) Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν. δ) Συστατικὸν Μητροπολίτου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ ὑποβάλουν αἰτήσεις ἐντὸς 150ῆμέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἀπόσπασμα Πρακτικῶν Δ. Ἱερᾶς Συνόδου
(Περίοδος 119, Συνεδρία Η' τῆς 14-11-1975).

5. Ἀκολούθως ἡ Ἱερά Σύνοδος, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Σεβ. Κορινθίας, ἀπεφάσισεν, ὅπως χορηγήσῃ ὑποτροφίας διὰ θεολογικὰς σπουδὰς ἐν Ρωσίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ εἰς κληρικούς ἢ εἰς λαϊκοὺς ἐτοιμοὺς πρὸς χειροτονίαν καὶ ἀποδεχόμενους, ὅπως χειροτονηθῶσι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐντεῦθεν, ἔχοντας τὰ κάτωθι προσόντα: α) ἡλικίαν μέχρι 26 ἐτῶν, β) πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς, ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, Ἀνωτέρου Φροντιστηρίου ἢ τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Ἱερατικῶν Σπουδῶν, γ) Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν, δ) Συστατικὸν Γράμμα τοῦ Μητροπολίτου των.

Οἱ κεκτημένοι πτυχίου Θεολογικῆς Σχολῆς θὰ μεταβῶσι

συνεφώνησαν εἰς σχετικὴν ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησιν, ὅτι πρέπει νὰ ἐξευρεθῶν τρόποι καταπολεμήσεως τῶν ταινιῶν («πορνό»), ἀφ' ἐτέρου δὲ ὅτι τῇ ἀτεπαγγέλτω ἐπεμβάσει τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς διεκόπη ἡ προβολὴ μιᾶς τοιαύτης ταινίας, ἣτις καὶ ὑπὸ λίαν φιλελευθέρων κριτικῶν ἐχαρακτηρίσθη ὡς χυδαιοτάτη.

Ἡ καταπολέμησις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ταινιῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσκορῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας ἢ τῆς αὐτονομίας τῆς Τέχνης, διότι αἱ ἀρχαὶ αὗται κατ' οὐδένα τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ σημαίνον ἀσυνδοσίαν καὶ καταρροαίωσιν πασῶν τῶν πνευματικῶν ἀξιών. Κατ' ἐπανάληψιν ἔχει διακηρυχθῆ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, ὅτι, ὡς ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἢ τῶν τοῦ δόγματος («ἡ Χημεία διὰ τὴν Χημείαν») δὲν δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ὑπὸ τῶν ναζιστῶν κατασκευὴν ἐξ ἀνθρώπων σάπωνος, ὅσον καὶ ἐὰν τοῦτο εἶναι ἐν χημικὸν κατόρθωμα, τοιοντοτρόπως δὲν δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν φθοροποιὸν ἠθικὴν ἀποχαλίνωσιν τῆς Τέχνης ἐν ὀνόματι τοῦ δόγματος («ἡ Τέχνη διὰ τὴν Τέχνην»). Τὸ σύνθημα ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι («ἡ Τέχνη διὰ τὸν ἄνθρωπον»), ὡς ἐπίσης («ἡ ἐπιστήμη, ἢ Χημεία διὰ τὸν ἄνθρωπον») κ.ο.κ.

Ὅθεν καιρὸς εἶναι ἐπὶ τέλους νὰ παύσων ἐποκρινόμενοι ἢ μνωπάζοντες οἱ ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας κοπτόμενοι ὑπὲρ τῆς ἀσυνδοσίας τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς Τέχνης.

«Στὴν κόλασι τῶν λουλουδιῶν».

Τὸ ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ («Ἐκκλησία») ὡς ἀνάπτυκον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ («Ἐφημέριος») ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ Δημ. Φερούδη ὑπὸ τὸν τίτλον «Στὴν κόλασι τῶν λουλουδιῶν (Γιὰ τὰ ναρκωτικά)» κατὰ τρόπον πειστικὸν καὶ ἐποπτικὸν διαφωτίζει πάντας τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν διάπλασιν τῆς νεότητος καὶ ἰδίως τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐξαπλώσεως καὶ τῶν τρομακτικῶν συνεπειῶν τῆς χρήσεως τῶν

ναρκωτικῶν καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιτυχοῦς καὶ τελεσφόρου καταπολεμήσεως τῆς παντὸς εἶδους τοξικομανίας.

Ὡς σημειοὶ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ Προλόγῳ, τὸ μικρὸν αὐτὸ βιβλίον «εἶναι μία συμβολὴ γιὰ κείνους ποὺ ἀκόμα παραμένον ἀνύποπτοι στὸ ἀπειλητικὸ πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν. Εἶναι μιὰ σύντομη παρουσίασις, μὲ τὴν ὁποία, ὅπως καὶ μὲ ἄλλες παρόμοιες καὶ παράλληλες, ἡ Ἐκκλησία ἐγκαινιάζει τὴν παρουσία τῆς καὶ στὸν ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ αὐτὸ τομέα Ποιμαντικῆς... Ἡ καταπολέμησις καὶ ἡ περιθάλψις τῶν ναρκομανῶν, ποὺ καθημερινὰ ἀυξάνουν στὸν κόσμῳ καὶ στὴν Χώρα μας, εἶναι ἀπὸ τὰ ἐπείγοντα προβλήματα. Πῶς μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀγνοήσῃ αὐτὴ τὴ νέα πρόσκλησις καὶ πρόκλησις;».

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ ἀπορριφθῇ τὸ αἶτημα.

Καθ' ἃ μεταδίδει ὁ ἡμερησίος καὶ περιοδικὸς τύπος, ἢ Ἐπιτροπὴ Δημοσιογραφικοῦ Χάρτου τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας δέχεται διὰ πολλῶν τρόπων συνεχεῖς καὶ ἀδιαλείπτους πιέσεις ἐκ μέρους τῶν Χιλιαστῶν, ἵνα οὗτοι λάβων ἀτελῶς χάοτην διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν περιοδικῶν των, ἅτινα ἀποτελοῦν κυριολεκτικῶς δυναμίτιδα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἑλληνορθόδοξου οἰκοδομήματος. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι αἱ χιλιαστικαὶ διδασκαλίαι εἶναι ἀρησις οὐ μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς καθ' ὅλον χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ιδεωδῶν τοῦ Ἔθνους.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ ταῦτα σοβαρῶς ἐπ' ὄν, ἵνα ἀπορριφθῇ τὸ αἶτημα τῶν ἀρησιῶν τούτων. Ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐλπίδος ταύτης διατυποῦμεν τὴν ἐδῆν, ὅπως τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἱεραρχοῦν τὴν παροχὴν ἀτελοῦς χάοτου ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῶν ζητούντων ταῦτην ἐντύπων.

πρός πραγματοποίησιν μεταπτυχιακών σπουδών, οί λοιποί διά θεολογιάς σπουδάζ. Ωσαύτως άπεφασίσθη, όπως σχετική προκήρυξις δημοσιευθῆ διά τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

.....

 Ἄκριβές ἀπόσπασμα

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25ῃ Νοεμβρίου 1975

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Δέσβης Κ Ο Σ Μ Α Σ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΔΡΥΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης - Π. Πεντέλη

Άριθ. Πρωτ. 79

Ἀθήναι, τῆ 20ῃ Νοεμβρίου 1975

«Πληροφοριακὴ Ἐγκύκλιος περὶ ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος Βυζαντινῆς Μουσικολογίας ἑνός, τοῦ πρώτου, Ἄλμπουμ ἐκ δύο δίσκων με συνθέσεις τοῦ Πέτρου Μπερεκέτη τοῦ μελωδοῦ, πεφημισμένου μουσικοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος».

Ἄγιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τὸ Ἴδρυμα Βυζαντινῆς Μουσικολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔταξε, πρὸς ταῖς ἄλλαις ἐπιδιώξεσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φανέρωσιν ἐν δημοσίαις συνάξεσι τῶν ὄσα ἐπιστημονικῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐρευνῶνται ἐν αὐτῷ. Διὰ τῆς γενομένης τὴν 26ην Μαΐου 1974 μουσικολογικῆς ἐκδηλώσεως ἐν τῇ αἰθούσῃ «Παρνασσός» τῶν Ἀθηνῶν τὸ Ἴδρυμα, κατ' ἐμπνευσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ συνεργάτου αὐτοῦ Θεολόγου καὶ μουσικολόγου κ. Γρ. Θ. Στάθη, ἐνεκαίνιασε μίαν σειρὰν ἐιδικῆς μουσικολογικῆς σπουδῆς ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΜΕΛΟΥΡΓΟΙ» καὶ με σκοπὸν τὴν σπουδὴν καὶ μάθησιν τῶν περὶ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τῶν κυριωτέρων βυζαντινῶν καὶ μεταβυζαντινῶν Μελουργῶν τῆς Βυζαντινῆς Ψαλτικῆς Τέχνης. Ἡ μνημονευθεῖσα σύναξις ἔσχεν ὡς θέμα «Πέτρος Μπερεκέτης ὁ Μελωδός· ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον του». Τὸ θέμα ἀνέπτυξε μουσικολογικῶς ὁ κ. Γρ. Θ. Στάθης, τὸν δὲ καταρτισθέντα φροντίδι τοῦ Ἰδρυματος Χορὸν τῶν Ἱεροσαλτῶν ἐδίδασκε καὶ διηθύνηεν ὁ Ἀρχων Πρωτοψάλτης τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας κ. Θρασύβουλος Στανίτσας.

Ἐκρίθη καλὸν καὶ χρήσιμον λίαν, τὸ χορικὸν μέρος τῶν εἰδικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων νὰ μὴ μείνῃ ὡς ἀκρόαμα μιᾶς μόνον ἐσπερίδος, ἀλλὰ ν' ἀποτυπωθῆ εἰς μίαν παράλληλον σειρὰν δίσκων γραμμοφώνου μακρᾶς διάρκειας, ἵνα ἀπαρτισθῆ οὕτω μία βασικὴ Δισκοθήκη τῆς «Κλασσικῆς» Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ μνημειωθῆ οὕτως ἡ ἄσματικὴ παράδοσις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Τὰ Ἄλμπουμ τῶν δίσκων ὠρίσθη νὰ συνοδεύουν πάντοτε δίγλωσσα φυλλάδια, ἐν τοῖς ὁποίοις θὰ διαλαμβάνεται περὶ τῆς ζωῆς, τοῦ ἔργου καὶ τῆς μορφολογικῆς ἀναλύσεως τῶν περιεχομένων μελῶν, καὶ νὰ ἐκδίδωνται τὰ κείμενα τῶν μελῶν αὐτῶν. Τυχὸν φωτογραφία ἐνδιαφέρουσα ἐκ χειρογράφων κωδίκων θὰ διανθίζον τὰ φυλλάδια ταῦτα.

Ἦδη, κατόπιν συντόνων ἐνεργειῶν πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἀπαιτουμένου κεφαλαίου, κυκλοφορεῖται τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 Ἄλμπουμ τῆς σειρᾶς «Βυζαντινοὶ καὶ μεταβυζαντινοὶ Μελουργοὶ» με θέμα «Πέτρος Μπερεκέτης (ἀρχαὶ ΙΗ' αἰῶνος)». Τὸ ἐξώφυλλον ἐξετυπώθη καλλιτεχνικῶς εἰς πενταχρωμίαν, παριστάνεται δ' ἐν αὐτῷ ὁ Πέτρος Μπερεκέτης καὶ ἡ πρώτη σελὶς τῶν Ἀπάντων αὐτοῦ ἐκ κώδικος τῆς μονῆς Ζηροποτάμου. Δίγλωσσον δωδεκασέλιδον φυλλάδιον (ἐλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ) περιέχει πλήρη βιογραφίαν, παρουσιάσιν καὶ ἀξιολόγησιν τοῦ ἔργου τοῦ Μπερεκέτη, μορφολογικὴν δὲ ἀνάλυσιν τῶν

περιεχομένων εἰς τοὺς δύο δίσκους μελῶν — συνθέσεων τοῦ Μπερεκέτη. Τὰ μέλη ἀποδίδει Χορὸς Ἱεροσαλτῶν ὑπὸ τὸν κ. Θρ. Στανίτσαν, ἡ διάρκεια δὲ αὐτῶν εἶναι μιᾶς ὥρας καὶ εἴκοσι λεπτῶν. Ἡ ὅλη ἐπιμέλεια τοῦ ἔργου ἀνήκει εἰς τὸν μουσικολόγον κ. Γρ. Θ. Στάθη.

Μετὰ πάντα τ' ἀνωτέρω καθίσταται πρόδηλος ἡ σπουδαιότης τῆς προσπάθειας αὐτῆς καὶ ἡ χρησιμότης διὰ τε τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὅθεν, προάγομαι, ἐν τῇ ιδιότητι μου τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρυματος Βυζαντινῆς Μουσικολογίας, ὅπως παρακαλέσω Ὑμᾶς, ἵνα συστήσητε εἰς τοὺς περὶ Ὑμᾶς καὶ διαδοθῆ τὸ καλὸν τοῦτο τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης μνημείου, ἐνισχυθῆ δὲ οὕτω τὸ Ἴδρυμα πρὸς συνέχισιν καὶ πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου τοῦ καταρτισμοῦ τῆς Δισκοθήκης τῆς «Κλασσικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς».

Ἡ τιμὴ τοῦ πρώτου τούτου Ἄλμπουμ ὠρίσθη εἰς 350 δρχ.

Ἡ κεντρικὴ διάθεσις τῶν Ἄλμπουμ διενεργεῖται ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἰδρυματος Βυζαντινῆς Μουσικολογίας· Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης, Ἀττικὴ ἢ Ἰωάννου Γενναίου 14, Ἀθήναι.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 199

Περὶ καταργήσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιερέως τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀπεφασίσαμεν:

*Ἄρθρον 1.

1. Ἡ ὑφισταμένη εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις θέσις Ἀρχιερέως ἐπὶ βαθμῷ Ὑποστρατήγου καταργεῖται, ὁ κατέων δὲ ἦθ' ταύτην Μητροπολίτης ἀποδίδεται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Διευθυντῆς τοῦ Ὁρησκευτικοῦ Σώματος τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ὀρίζεται ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος στρατιωτικὸς Ἱερεὺς, μετὰζὺ δὲ ὁμοιοβάθμων ὁ ἐν τῇ ἐπετηρίδι ἀρχαιότερος. Οὗτος ἀσκεῖ τὰς ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένης διὰ τὸν Μητροπολίτην Ε.Δ. Διοικητικῆς φύσεως ἀρμοδιότητας.

*Ἄρθρον 2.

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καταργοῦνται:

α) Ὁ Α.Ν. 320/1968 «περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 53 τοῦ Α. Ν. 833/1937 «περὶ στελέχους ἐφέδρων ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ».

β) Τὸ ἀρθρον 1 παρ. 2 Ν.Δ. 90/1973 «περὶ τοῦ Ὁρησκευτικοῦ Σώματος τῶν Ε.Δ.».

γ) Πᾶσα ἐτέρα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

*Ἄρθρον 3.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

‘Ο παρών νόμος ψηφισθείς υπό τῆς Βουλῆς καὶ παρ’ Ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1975

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΤΣΟΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΩΦ - ΤΟΣΙΤΣΑΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΕΠΟΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1975

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΝ

Ε Π Ε Ι Γ Ο Ν

ΠΡΟΣ: ΑΕ/Δνσιν Θρησκευτικοῦ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ
ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ
1ον ΕΠΙΤΕΛΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ/4β
Τηλ. (ἑσωτ.) 2331
Φ. 421.212/128/603353
Σ. 8594

Ἀθήναι 7 Νοεμβρίου 1975

ΚΟΙΝ.ΥΕΘΑ/ΓΡ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ—

Γρ. Ὑφυπουργοῦ. ΑΕΔ/
Γρ. Ἀρχηγοῦ - Γρ. Ὑπαρ-
χηγοῦ - 1η ΜΕΟ—ΤΑΕΔ,
ΑΣ/ΕΓΑ-ΒΥ-ΔΒΚ-
1ον ΕΓ/4β-ΔΥΓ-ΔΥΠ-ΔΟΙ (2)
ΔΣΤ-Γραμματεῖαν ΑυσΣ
Σ Γ Πύργου

ΘΕΜΑ: Ἀπολύσεις Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν

1. Ἐχοντες ὑπ’ ὄψει:

α. Τὸ ἄρθρον 53 τοῦ ΑΝ 833/37 «Περὶ Στελέχους Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ Γῆν Στρατοῦ», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

β. Τὴν Φ. 415.111/16/688017/3 Ἀπρ. 68/ΥΕΘΑ/ΓΕΣ/1ον ΕΓ/4β «Περὶ κατατάξεως εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ τοῦ Ἐφέδρου Λοχαγοῦ (ΘΡ) Ζένου ἢ Πόντικα Νικολάου τοῦ Διονυσίου, ΣΑ 106/38615/34».

γ. Τὸ ἀπὸ 15 Ἀπρ. 68 ΒΔ «Περὶ ἀπονομῆς βαθμοῦ Ἐφέδρου Ὑποστρατήγου εἰς τὸν ἀνωτέρω Ἐφεδρον Ἀξιωματικῶν.

δ. Τὸν Ν. 199/75 «Περὶ καταργήσεως τῆς ὑφισταμένης εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις θέσεως Ἀρχιερέως ἐπὶ βαθμῶ Ὑποστρατήγου».

ε. Τὴν Φ. 421/6/121923/Σ 4963/24 Ὀκτ. 75/ΑΕΔ/1η ΜΕΟ/ΠΡ/Ι.

Ἀποφασίζομεν

τὴν ἀπόλυσιν, ἀπὸ λήψεως παρουσίας, ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ τοῦ Ἐφέδρου ἐξ ἀπονομῆς Ὑποστρατήγου (ΘΡ) Ζένου ἢ Πόντικα Νικολάου τοῦ Διονυσίου, ΣΑ 106/38615/34.

2. Οὗτος ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐφεδρείᾳ θέσιν καὶ βαθμὸν (κατάστασιν).

3. Ἡ μεταβολὴ ἀπολύσεως νὰ κοινοποιηθῇ ἀρμοδίως, κατὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν νὰ παραδοθῶν τὸ δελτίον στρατιωτικῆς ταυτότητος, βιβλιάριον ὑγειονομικῆς περιθάλψεως καὶ βιβλιάριον ἱματισμοῦ, συμφώνως τοῖς κεκανονισμένοις.

4. Ἡ Δ/νσις Θρησκευτικοῦ ΑΕΔ νὰ χορηγήσῃ Φύλλον Μεταβάσεως εἰς τὸν ἀνωτέρω διὰ Τ ΑΕΔ, παρ’ οὗ νὰ ἐνεργηθοῦν τὰ δέοντα διὰ τὴν ἀπόλυσιν του.

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΩΦ - ΤΟΣΙΤΣΑΣ

ΜΟΝΙΜΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἀπὸ 19-21 παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐπραγματοποιήθη ἡ ὑπὸ τῆς Μ.Σ.Ε. Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας ἀποφασισθεῖσα ἐν τῇ 35/4-6-1975 Συνεδρίᾳ Αὐτῆς Σύναξις Σχολαρχῶν εἰς τὴν παλαίφατον Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγάθωνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Τῆς Συνάξεως μετέσχον ἅπαντες οἱ Σχολάρχαι τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν. Τὴν Μ.Σ.Ε. ἐξέπροσώπησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος, μέλος Αὐτῆς.

Ἄμα τῇ ἀφίξει συνήλθομεν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἀνεπέμψαμεν δέησιν ὑπὲρ εὐδωσέως τῶν σκοπῶν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνάξεως ἐντὸς κατασκευτικῆς ἀτμοσφαιρας. Τὴν ἡμέραν κατέκλεισεν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου.

Τὴν ἐπομένην ἐτελέσθη ὑπὸ Σχολάρχου ἡ θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔψαλλον οἱ λοιποὶ Σύεδροι. Ἐτερος δὲ Σχολάρχης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

Μετὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν συνήχθημεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συνεδριάσεων, ὅπου κατόπιν προσευχῆς καὶ μετὰ θερμῆν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνάξεως, ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν πρῶτον εισηγητὴν, Σχολάρχην τῆς Ριζαρείου, ὁ ὁποῖος εἰσηγήθη τὸ θέμα: «Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ αἱ Ἱερατικαὶ Σχολαί». Τῆς εἰσηγήσεως ἐπηκολούθησε διεξοδικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θεμάτος καὶ μετὰ δεκάλεπτον διάλειμμα συνήλθομεν καὶ πάλιν καὶ ἔλαβε χώραν ἡ δευτέρα εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου ἐπὶ τοῦ θεμάτος: «Ὁ Σχολάρχης καὶ ἡ εὐρυθμὸς λειτουργία τῆς Σχολῆς».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο ἡ τρίτη εἰσήγησις ἐπὶ τοῦ θεμάτος: «Διαχειριστικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα». Μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως καὶ συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα μετέβημεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Δαμάστας, ὅπου ἐτελέσθη Μ. Ἑσπερινὸς καὶ θεῖον κήρυγμα πρὸς τοὺς προσκυνητάς. Μετὰ ξενάγησιν ὑπὸ τῆς Σεβασμίας Ἠγουμένης παρεκαθίσαμεν εἰς δείπνον, προσφερθέν ὑπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς, πρὸς τὴμὴν τῶν Σχολαρχῶν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐκκλ. Παιδείας θεία Λειτουργία μετὰ Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγάθωνος. Πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησιαστικὸν τῶν προσκυνητῶν τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ χοροστατῶν Ἀρχιερεὺς κ. Ἀλέξανδρος.

Μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἔλαβε χώραν ἡ τελευταία εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας ἐπὶ τοῦ θεμάτος: «Αἱ Σχολαὶ καὶ ἡ Κεντρικὴ ὑπηρεσία

τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας». Μετὰ τὴν εἰσήγησιν διεξήχθη διεξοδική συζήτησις καὶ ἐπελύθησαν πλεῖστα προβλήματα.

Τὴν μεσημβρίαν κατὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προτάσεις.

Τὸ ἀπόγευμα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἀνεπέμφθη εὐχαριστήριος Δέησις καὶ ὁ Σεβασμιώτατος διὰ θερμῶν λόγων ηὐχαρίστησε τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν. Οὗτος ἐν καταφανεῖ συγκινήσει ηὐχαρίστησεν ἡμᾶς διὰ τὴν παρουσίαν τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἱ. Μονήν.

Κατὰ τὰς ἐργασίας ἐπεκράτησε πνεῦμα ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς ἀδελφούσης. Ὅλοι οἱ Σχολάρχαι κατενθουσιασμένοι ηὐχαρίστησαν τὸν Σεβασμιώτατον καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν διὰ τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Διοικούσα Ἐκκλησία περιβάλλει αὐτούς, τὸ διδακτικὸν καὶ λοιπὸν προσωπικόν, ὡς καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν.

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α

Κατὰ τὸ συνελθὸν ἐρέτος ἐν Ὁξφόρδῃ ἀπὸ 8ης—13ης Σεπτεμβρίου Διεθνὲς Πατρολογικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει χώραν ἀνὰ τετραετίαν, ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐλλήνων Ὁρθοδόξων ὑπῆρξεν ἀξιόλογος.

Εἰς ἀνακοινώσεις προέβησαν ἐκ τῶν ἐκτὸς Ἑλλάδος ὁ Μητροπολίτης Ἀζώμης κ. Μεθόδιος Φούγιας μὲ θέμα: «Ἡ σημασία τῆς πολιτικῆς τοῦ πατριάρχου Διοσκοῦρου Ἀλεξανδρείας διὰ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον», ὁ καθηγητὴς τῆς Χάλκης κ. Β. Ἀναγνωστόπουλος μὲ θέμα: «Ἡ πατερικὴ παράδοσις καὶ ἡ ἀσκησις τῆς νηστείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» καὶ ὁ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἀμερικῇ καθηγητὴς κ. Γ. Μπεμπῆς μὲ θέμα: «Ἡ ἔννοια τῆς «παρθενίας» εἰς τοὺς Ἑλληνας Πατέρας. Μία νέα προσέγγισις τοῦ θέματος».

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Μπόνης προέβη εἰς δύο ἀνακοινώσεις. Ὁμίλησε «περὶ τοῦ προβλήματος τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Μ. Βασιλείου» καὶ «περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Εὐαγρίου».

Εἰς τὰ κύρια θέματα τοῦ Συνεδρίου ὠμίλησεν ὁ Ἐντ. Ὑψηλῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἡ. Μουτσούλας μὲ θέμα: «Τὸ πρόβλημα τῆς χρονολογήσεως τῶν τριῶν κατὰ Ἀρειανῶν Λόγων τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου».

Εἰς τὸ συνέδριον ἔλαβε μέρος καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σ. Παπαδόπουλος, ὡς καὶ Ἑλληνες θεολόγοι σπουδάζοντες ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων συνεχίζων τὴν εἰς τὸ Κάτω Νευροκόπιον β' περιόδειαν του διένειμεν εἰς ὅλας τὰς οικογενεῖας τῶν εἴκοσι χωρίων τῆς ἐπαρχίας, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνδρας τῶν ἐκεῖ ἐδρευόντων Τάγματος Στρατοῦ καὶ Τάγματος Ἐθνοφυλακῆς, τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὴν Καινὴν Διαθήκην μετὰ Ἑρμηνείας Ὁρθοδόξων Θεολόγων Καθηγητῶν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς τὴν Λέσβον.

Θερμοτάτης ὑποδοχῆς ἔτυχον ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως κ. Νικόδημον, τοὺς ἄλλους κληρικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκπρωσώπους τῶν ἀρχῶν, οἱ Καθηγηταὶ καὶ οἱ σπουδασταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἀεροπορικῶς εἰς Μυτιλήνην τὴν 3ην Νοεμβρίου.

Ἀφίχθησαν, πραγματοποιοῦντες ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν, 115 φοιτηταί, τοὺς ὁποῖους συνώδευον οἱ Καθηγηταὶ τῶν κ.κ. Μάρκος Σιώτης, Νικόλαος Νησιώτης, Στυλιανὸς Παπαδόπουλος καὶ Μέγας Φαράντος.

Εἰς τὰς 11 τὸ πρωὶ ἔγινεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Δοξολογία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας προσεφώνησε μὲ ὠραία λόγια τοὺς Καθηγητὰς καὶ τοὺς φοιτητὰς.

Ἐν συνεχείᾳ, ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς κ. Μ. Σιώτης, ὁ ὁποῖος ηὐχαρίστησε θερμότερα τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἐξήρπε τὴν προσωπικότητά του ὡς ἀρχιερέως, ἐπήνεσε τὸ ἔργον του καὶ ἐχαρκτήρισε πρωτοποριακὰ τὰ εὐαγγῆ Ἰδρύματα τῆς Λέσβου. Ἐν συνεχείᾳ εἶπεν ὅτι εὐρίσκει τόσον ἀκμαῖον τὸ φρόνημα τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Λέσβον, ὥστε αὐτοί, ἐπισκέπται τῆς νήσου, ἔμψυχώνονται ἀπὸ αὐτό. Ὁ κ. Σιώτης, εἰς τὴν μεστὴν νοήματος ὁμιλίαν του, εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς εὐρίσκεται ὑπεράνω τοῦ Ἀλάχ καὶ τὸ ἐλληνικὸν δίκαιον θὰ ἐπικρατήσῃ.

Οἱ ἀφικθέντες ἐπεσκέφθησαν τὸ Μουσεῖον Θεοφίλου, ὅπου κατεποτίσθησαν ἀπὸ τὸν κ. Νικ. Δαμδοῦμην ἐπὶ τῶν πινάκων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ λαϊκοῦ καλλιτέχρου.

Τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησαν εἰς γεῦμα εἰς τὸ παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Μυτιλήνης Οἰκοτροφεῖον ἀριστούχων Γυμνασιοπαίδων, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἐκδρομείς σχετικῶς μὲ τὴν ἰδρύσιν καὶ λειτουργίαν τῶν δύο Ἰδρυμάτων, ἄτινα λειτουργοῦν ἐνὸς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἦτοι τοῦ Οἰκοτροφείου ἀπόρων ἀριστούχων Γυμνασιοπαίδων, ὡς καὶ διὰ τὰ συσσίτια τῶν ἀπόρων μαθητῶν, εἰς τὰ ὁποῖα μετέχουν περὶ τοὺς 240 μαθηταὶ ἐκ τῶν Σχολείων τῆς Μέσης καὶ στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ ὥραν 6.30' ἔδωκε διάλεξιν εἰς τὸ Χριστιανικὸν Κέντρον Νεότητος ὁ καθηγητὴς κ. Μ. Σιώτης, μὲ θέμα «Ἡ ἠθικὴ δύναμις καὶ ἡ ἀξία τῶν παραδόσεων». Τὸν διακεκριμένον ὁμιλητὴν παρουσίασε, διὰ θερμῶν λόγων, ὁ Σεβασμιώτατος. Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Μ. Σιώτου ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν, παρηκολούθησαν δὲ ταύτην αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Μετὰ ταῦτα, οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ παρεκάθησαν εἰς ἐπίσημον γεῦμα μετ' ἄλλων προσκεκλημένων ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Οἶκον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησε μεγάλη ἐγκαρδιότης καὶ ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προτάσεις μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Νικ. Νησιώτου.

Τὴν ἐπομένην, Τρίτην 4ην Νοεμβρίου, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀγιάσιν, ὅπου τὸ πρωὶ ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ Ναὸν τῆς Παναγίας ἡ Θ. Λειτουργία, ἱερουργούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μετὰ δεκάδος ἱερέων ἐκ τῶν κληρικῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς, τῇ συμμετοχῇ χορωδίας ἀπὸ καλλιφώνους ἱεροψάλτας καὶ φοιτητὰς. Ἀρκετὸς κόσμος ἐξ Ἀγιάσου παρηκολούθησε τὴν Θ. Λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμνημονεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν δύο Λεσβίων ἐπιφανῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ ἐξ Ἀγιάσου καὶ τοῦ Βασιλείου Στεφανίδου ἐκ Μανταμάδου. Εἰς τὸ τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησε πρὸς τοὺς φοιτητὰς διὰ τὴν σημασίαν ποῦ ἔχει τὸ Προσκύνημα τῆς Παναγίας Ἀγιάσου διὰ τὴν Λέσβον, ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα προβλήματα ποῦ ἀπασχολοῦν τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, ὡς εἶναι τὸ τῆς ἐνώσεως ὁλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Μετὰ ταῦτα ἔγινε δεξίωσις καὶ κατόπιν ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον, τὸ Μουσεῖον Λαϊκῆς Τέχνης καὶ τὰς ὠραίας ἐγκαταστάσεις τοῦ Ἀναγνωστηρίου, διὰ τὰς ὁποίας ἐξεφράσθησαν μὲ ἐνθουσιασμόν, εἰπόντες χαρακτηριστικῶς ὅτι οὔτε εἰς τὰς μεγάλας πόλεις εὐρίσκει κανεὶς παρόμοια πνευματικὰ ἱδρύματα.

Ἐπεσκέφθησαν ἐπίσης τὸν Ἱερὸν ναὸν τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ κατέβησαν, μετὰ τὸ Τρισάγιον, στέφανον, εἰς τὴν προτομὴν τοῦ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, διὰ τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖου ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς κ. Νησιώτης.

Ἀκολουθῶς, μετέβησαν εἰς τὸ Ἰδρυμα Ἀνιάτων καὶ ἀπε-

θαύμασαν από εκεί τās φυσικās καλλονās τῆς 'Αγιάσου, ὡς και τὴν τάξιν, τὴν εὐπρέπειαν και τὴν καθαριότητα τοῦ 'Ιδρύματος. Ἐκεῖ, εἰς τās δύο νέας αἰθούσας τοῦ 'Ιδρύματος, παρεκάθησαν εἰς πλούσιον γεῦμα, πού παρέθεσε τὸ Προσκύνημα τῆς Παναγίας. Ἐγκαρδίους και ἐνθουσιώδεις προπώσεις ἔκαμαν οἱ κ. Καθηγηταί, ἕνας φοιτητής, ὁ Σεβασμιώτατος και ὁ Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος Ἀρχιμ. πατήρ Ἰάκωβος.

Κατὰ τās ἀπογευματινās ὥρας ἔφυγαν ὄλοι χαρούμενοι και ἐνθουσιασμένοι δι' ὅσα εἶδον εἰς τὴν Ἀγιάσον και μετέβησαν εἰς Πλωμάριον.

Εἰς τὸ Πλωμάριον ἔγινεν ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Δημάρχου και τῶν ἀρχῶν. Οἱ ξένοι ἐπεσκέφθησαν και ἐθαύμασαν τούς δύο μεγαλοπρεπεῖς Ναοὺς, τὴν Λέσχην, τὰ Ἰδρύματα και τὰ ἄλλα ἀξιοθέατα, εἶδαν μὲ συγκίνησιν τὸν ἱστορικὸν Κώδικα τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου, ὠμίλησαν διὰ τὸ μέγαλον ἔργον του και ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μυτιλήνην μὲ τās πλέον ὠραίας ἐντυπώσεις.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέθεσαν πρὸς τιμὴν τῶν κυριῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς γεῦμα εἰς τὸ ἐξοχικὸν κέντρον «Πηγαδάκια» οἱ θεολόγοι Καθηγηταί τῆς Μυτιλήνης, εἰς τὸ ὅποιον ἐκλήθησαν, τιμητικῶς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰάκωβος, ὁ Παν. Πρωτοσύγκελλος και ὁ Ἐπιθεωρητῆς Μ. Ε. κ. Τσικῆς. Ἀπὸ μέρους τῶν θεολόγων Καθηγητῶν τῆς Μυτιλήνης ἤγειρε πρόποσιν ὁ Καθηγητῆς κ. Φ. Καραμάνης, εἰς ὃν ἀπήντησεν ὁ Καθηγητῆς κ. Μ. Σιώτης. Εἶτα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης λαβὼν τὸν λόγον ἐπήνεσε τούς θεολόγους τῆς Μυτιλήνης διὰ τὴν συμβολὴν των εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μηθύμων, τὴν Μονὴν Λειμώνος, ὅπου ἐγευματίσασιν, τὰ Μουσεῖα και τὰ Ἰδρύματα αὐτῆς. Κατόπιν μετέβησαν εἰς Μόλυβον, Σίγρι, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὑψηλοῦ και τέλος εἰς τὴν Ἐρεσόν, ὅπου ἐπεσκέφθησαν τὴν μεγάλην Βασιλικὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας και προσεκύνησαν τὸ ὅπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος κείμενον μαρμαρεῖον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ μεγάλου ἡμνογράφου τῆς Ἐκκλησίας ἁγίου Ἀνδρέου, Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ και τῶν Ἱδρυμάτων, παρεκάθησαν εἰς γεῦμα, παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ εἰς Ἐρεσόν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

Αἱ πληροφορίες πού ἔχομεν ἀπὸ τὸν Τύπον και ἀπὸ εἰδικούς, μᾶς ἔκαμε νὰ καταληφθῶμεν ἀπὸ ἀγωνίαν. Δὲν κινδυνεύομεν ἀπὸ ἐπιθεσιν ἔθρου, ἀλλὰ ἀπὸ κίνδυνον ἐθνικῆς συμφορᾶς και αὐτοκαταστροφῆς. Ὁ «Λευκὸς Θάνατος», ἡ μάστιγα τῶν ναρκωτικῶν, ἡ ὁποία ἐγέμισε μὲ ἀνθρώπινα ἐρείπια τὴν κοινωνίαν τῆς Δύσεως, εἰσέβαλε και εἰς τὴν Πατρίδα μας. Ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ εἰδικοί, εἰς Ἀθήνας λειτουργοῦν «τεκέδες», κέντρα τοξικομανῶν, και ἡ νεολαία σκλαβωμένη ἀπὸ τὰ ναρκωτικά ζῆ εἰς τὸν κόσμον τῶν παραισθήσεων και τοῦ «τεχνητοῦ παραδείσου», μὲ ἄδεια ἀπὸ ἰδανικά τὴν ψυχὴν, ἀνίκανη πρὸς ἐργασίαν, προκοπὴν, δρᾶσιν και πρόσδοον, καταδικασμένη εἰς τὸν ἀπαίσιον ἀργὸν «λευκὸν θάνατον».

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τοξικομανῶν εἰς τὴν πατρίδα μας ἀνῆλθε εἰς τὸ φοβερὸν ὕψος τῶν 5.817 φανερῶν ἀτόμων. Καὶ ἂν πίσω ἀπὸ κάθε γνωστὸν ἄτομον κρύβονται ἄλλα 8 μέχρι και 10 κρυφοὶ τοξικομανεῖς, τότε ὁ ἀριθμὸς γίνεται 50.000.

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Νικαίας ὠργάνωσεν «Ἐβδομάδα καταπολεμήσεως ναρκωτικῶν» ἀπὸ 2-9 Νοεμβρίου ἐ.ε. και μὲ ὄλα τὰ μέσα ἐκάλεσε τούς πάντας νὰ παρακολουθήσουν τās ὀμιλίας, νὰ κατατοπισθοῦν γονεῖς και παιδιὰ διὰ τὸν μέγαλον κίνδυνον πού ἀπειλεῖ μὲ ἀφανισμόν τὴν Φυλὴν μας και νὰ κινηθοῦν δραστηριῶς πρὸς περιστολὴν τῆς μάστιγος τῶν ναρκωτικῶν. Προσοχὴ! Τὰ ναρκωτικά εἶναι κίνδυνος—Θάνατος. «Στῶμεν καλῶς»!

Εἰς τὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς σταυροφορίας ἡ Ἱ. Μητρόπολις ἐξαπέλυσε σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τούς Χριστιανούς τῆς δικαιοδοσίας της.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33 § 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», ὡς και τās διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1398/1973 Ν. Διατάγματος «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῆ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς και ταῖς Ἱ. Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τούς βουλευμένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τās κενὰς ὀργανικὰς θέσεις διακόνων τοῦ: α) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἀλεξανδρουπόλεως, β) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς Ἀλεξανδρουπόλεως και γ) Ἱ. Ναοῦ Κοσμοσωτειρας Φερῶν, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῆ 27ῆ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: α) Τὸ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῆ Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν και ταῖς Ἱερᾶς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» και β) τὸ ἀρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τούς βουλευμένους και ἔχοντας τὰ Κανονικά και Νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρῶσεως ἐν τῇ περιοδικῇ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως διακόνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Βασιλείου Βόλου.

Ἐν Βόλῳ τῆ 20ῆ Νοεμβρίου 1975.

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἀρθρου 34 παράγραφος 2, ἐδάφιον 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τούς βουλευμένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τās κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

1) Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, 2) Ἁγίου Ἐλευθερίου Ντεπῶ, 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀκροπόλεως, 3) Παναγίας Χαλκῆων, 5) Παναγίας Λαοδηγητρίας, 6) Παναγούδας, 7) Ἁγίων Ἀναργύρων και 8) Δώδεκα Ἀποστόλων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν τῶν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονίξει τῆ 1ῆ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας και Παξῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς δευτέρας θέσεως Ἱεροκλήρυκος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, προσκαλοῦμεν πάντας τούς βουλευμένους και ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύ-

σεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» σχετικῆν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων δικαιολογητικών.

Ἐν Κερκύρα τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως, πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευούσης ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σπάτων Ἀττικῆς.

Σπάτα, τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως, πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευούσης Διακονικῆς θέσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σπάτων Ἀττικῆς.

Σπάτα, τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθρ. 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἀγ. Παρασκευῆς Πηγῆς, 2) Ἀγ. Βλασίου Πλακάδου, 3) Ἀγ. Γεωργίου Κεραμῶν καὶ 4) Τιμίου Προδρόμου Λισβορίου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 22ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33, 34, 35 καὶ 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Κεραμωτῆς Νάξου, 2) Κοιμήσεως τῆς Θεο-

τόκου Σκαδοῦ Νάξου, 3) Ζωοδόχου Πηγῆς Δανακοῦ Νάξου, 4) Ἀγίων Ἀποστόλων Μελάνων Νάξου, 5) Ἀγίων Ἀποστόλων Καμαρῶν Πάρου, ὡς καὶ τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς Διακόνου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως, συνωδὰ τῷ Νομοθετικῷ Διατάγματι 1398/1973 ἀρθρῶν 1 καὶ 2 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Νάξῳ τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Παροναξίας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν: α) Τὸ Ν.Α. 1398/1973 «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κ.λ.π.» καὶ β) τὸ ἀρθρῶν 52 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προσαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ Διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοιμήσεως Θεοτόκου» Κοινότητος Βαθέος Σάμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σάμῳ τῇ 21ῃ Ὀκτωβρίου 1975

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν διακονικὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Λαμίας «Ἐδαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Λαμιά τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1975

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς

Κ λ ῆ σ ι ς κ α τ ῆ γ ο ρ ο υ μ ἔ ν ο υ

Π ρ ὶ ς

Τὸν Ἀρχιμ. Καλλίνικον Ζαχαρόπουλον

(ἀγνώστου διαμονῆς)

Ἐνεργούντες ἑνορκον τακτικὴν ἀνάκρισιν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 861/16-8-1975 ἐντολῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Δ ω ρ ο θ ἔ ο υ καλοῦμέν σε ἐκ δευτέρου ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν τὴν 30ῃν Δεκεμβρίου 1975, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀττικῆς ἐν Κηφισίᾳ καὶ ἀπολογηθῆς δι' ἣν κατηγορεῖσαι αἰτίαν.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1975

Ὁ Ἀνακριτῆς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Χαλικίτης

Ἱεροδ. Δημήτριος Σαρρῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΝΒ' (1975) ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

ΕΠΙΣΗΜΑ

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 8. — Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, σ. 149. — Δηλώσεις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου, σ. 298.

Ἐπόμνημα τῆς Δ.Ι.Σ. πρὸς τὴν Ε' Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἀρθρῶν τινῶν τοῦ Σχεδίου Συντάγματος, σ. 36,62.

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ, Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 9. — Τοῦ αὐτοῦ, Πασχάλιος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος, σ. 148. — Τοῦ αὐτοῦ, Εὐχαριστήριον μήνυμα, σ. 10. — Τοῦ αὐτοῦ, Ποῦ «τὸ πνεῦμα Μεδιολάνων», σ. 297.

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 7. — Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, σ. 149.

Τοῦ Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 34. — Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἀναστάσει, σ. 178.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου, σ. 35,178.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας, σ. 35,179.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενεδίκτου, σ. 36, 179.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Ποιμένος, σ. 58,234.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ, σ. 58, 180.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανοῦ, σ. 59,234.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Βουλγαρίας κ. Μαξιμου, σ. 59,235.

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, σ. 180.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πράγας κ. Δωροθέου, σ. 60,236.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βαρσοβίας κ. Βασίλειου, σ. 61, 236.

Τοῦ Σεβ. Καθολικοῦ τῶν Ἀρμενίων κ. Βασκέν, σ. 61.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

2.053 : Περὶ τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, σ. 76. — 2.060 : Περὶ τοῦ Γ' Σεμιναρίου Εἰσηγητῶν Ἱερατικῶν Συνεδρίων, σ. 76. — 2.063 : Περὶ περιφορᾶς δίσκου ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας προστασίας καὶ ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων, σ. 101. — 2.069 : Περὶ ἐπανδρώσεως τοῦ Ἀγ. Ὄρους, σ. 166. — 2.069 Α' : Περὶ ἐφορτασμοῦ Ναυτικῆς Ἐβδομάδος 1975, σ. 166. — Ἐγκύκλια σημειώματα, σ. 167. — 2. 072 : Περὶ τῶν ἐφιμεμένων ἔπως μονάσωσι νεανίδων, σ. 221. — 2.050 : Περὶ ἐπιμνημοσύνου δεήσεως ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Κύπρου, σ. 290. — 2.076 : Περὶ συναριθμήσεως τοῖς ἁγίοις τοῦ Ἀθίμου Κουρούκλη, σ. 318. — Ἴδρ. Βυζ. Μουσικολογίας, σ. 381.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Νόμος ὑπ' ἀριθ. 199, σ. 381.

Τεῦχος Β'

Κανονισμοί: Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 58 «Περὶ ἀρμοδιοτήτων καὶ τρόπου λειτουργίας τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων», σ. 1. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 59 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9/1970 Κανονισμῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31/1972 Καν. Διατάξεως», σ. 3. —

Κανονιστικὰ Διατάξεις: Καν. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 60 «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἐν Ἀγριᾷ Βόλου Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων», σ. 5.

Ἰδρυτικὰ Πράξεις καὶ Κανονισμοὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων:

Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, σ. 7.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος, σ. 9.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διδυμοστεῖχου καὶ Ὁρεστιάδος, σ. 12.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ, σ. 17.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος, σ. 20.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, σ. 25.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας, σ. 29.

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, σ. 30.

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Μέγας Βασίλειος ὁ σοφὸς τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος (330-378/9 μ.Χ.), σ. 3. — Τοῦ αὐτοῦ, Διάλογος μετὰ τοὺς Πατέρας, Θεός, Κόσμος, ἄνθρωπος, σ. 33, 57, 177, 209, 233, 265. — Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Εὐαγγελισμὸς τοῦ 1975 ὡς μῆνυμα ἀποδόσεως ἐθνικῆς δικαιοσύνης, σ. 81. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ θεία ταπεινώσις, σ. 113. — Τοῦ αὐτοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, σ. 145. — Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ Ἰδεῶδες ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν νέων, σ. 329. — Τοῦ αὐτοῦ, Εὐδοκία Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, σ. 361.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ
ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ρωγῶν κ. Καλλινίκου, σ. 367. — Χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, σ. 370.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Μητρ. Μεσσηνιακῆς Χρυσοστόμου, Ἡ ἐν Χαλκίδι Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις, σ. 11. — Ἐπισκόπου Διοκασαρείας Ἰακώβου, Ἱστορικὴ ἀναδρομὴ περὶ τῶν ἁγίων Τόπων, σ. 22, 45, 94, 155. — Σπυρίδωνος Κόντογιάννη, Ὁ Συναϊτικὸς Κώδιξ, σ. 343.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ

Μητρ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν νεότητα, σ. 20, 41, 72, 90. — Ἀρχιεπ. Θυατείρων Ἀθηναγόρου, Φωναὶ ἀπὸ τὸν χῶρον τῆς σιωπῆς, σ. 21, 43. — Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Τὰ προβλήματα τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας καὶ ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, σ. 84, 127. — Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τριβιζᾶ, Ἡ Ὁρθόδοξος πνευματικὸς καὶ τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, σ. 339. — Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ χιλιαστικοῦ προβλήματος, σ. 376.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Ἡ περὶ χριστολογίας διδασκαλία τοῦ ἁγίου Ἱ. Δαμασκηνοῦ, σ. 150, 196, 217, 237, 334, 367.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, «Ἐκκλησία», ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σ. 19. — Μητροπ. Κίτρους Βαρνάβα, Ἡ Θεολογία καὶ ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου, σ. 192. — Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης Ἀναστασίου (Γιαννουλάτου), «Ἰνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ», σ. 88. — Ἀρχιμ. Μαξίμου Εὐδα, Ἐπαναφορὰ Ἱ. λειψάνων Γρηγορίου Ε' ἐκ τοῦ παρεκκλησίου εἰς τὸν κυρίως καθεδρικὸν Ναὸν

Ἀθηνῶν, σ. 120. — Γρ. Θ. Στάθη, Ἡ παρουσίαις τοῦ Α' τόμου τοῦ καταλόγου ἀπὸ χειρόγραφα βυζαντινῆς μουσικῆς Ἀγ. Ὅρους, σ. 38, 67. — Γ. Α. Καρρά, Γενικὴ εἰσηγητικὴ ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ TAKE ἔτους 1974, σ. 283. — Πρωτ. Δημητρίου Δρίτσα, Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὀμιλία τοῦ Κυρίου, σ. 99. — Πρωτ. Στεφ. Ἀβραμίδου, Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν σήμερον, σ. 156. — Β. Γ. Τσάκωνα, Ὁ Μητροπ. Πισιδίας Ἰεζεκιήλ, σ. 161. — Μαρία Π. Πάσχου, Ὁ Μωραϊτίδης διορθωτῆς Ἀκολουθιῶν, σ. 164, 198. — Ἡ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, σ. 137, 203. — Θέματα τοῦ TAKE, σ. 374.

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ

Γνωμοδοτήσεις Εἰδικῶν ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὡς αὗται διαμορφοῦνται ἐκ τε τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νέου Συντάγματος, σ. 300.

ΛΟΓΟΙ — ΟΜΙΛΙΑΙ

Μητροπ. Φωκίδος Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 125. — Μητρ. Χαλκηδόνος Μελίτωνος, Ἐπίσκοπος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, σ. 153. — Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς Ἰακώβου, Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, σ. 283. — Ἀνδρέου Φυτράκη, Πρωτάνευς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Λόγος πρὸς τοὺς πρωτοετείς φοιτητάς, σ. 17. — Ὁρ. Λουρίδου, Τὰ γενικὰ προσόντα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ διδασκάλου κατὰ τὰ παιδαγωγικὰ μηνύματα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, σ. 75, 95. — Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τριβιζᾶ, Ἡ ἐνότης τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἐνότητι τῆς Ἐκκλησίας, σ. 256. — Πρωτ. Στ. Ἀβραμίδου, Τὸ κήρυγμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν σήμερον, σ. 156, 197, 218. — Γρηγορίου Θ. Στάθη, Αἱ μεγάλαι Ὁραὶ τῶν Παθῶν τοῦ παλαιοῦ Στιχηραρίου, σ. 133, 158.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ

Χρονικὸν τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Μ. Φωτίου, σ. 71. — Ὁ ἐορτασμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 117. — Ἰωάννου Καρμίρη, Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐπὶ τῇ 1650ῃ ἐπετείῳ αὐτῆς, σ. 330. — Μητροπ. Σουηδίας Πάβλου, Ὁ ἐορτασμὸς τῆς 50ετηρίδος τοῦ Συνεδρίου τῆς Στοκχόλμης, σ. 336.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Μελετίου Καλαμαρά, Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ

εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας (9-16/5/1975), σ. 181, 210. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἀγάπη ἐν ἀληθείᾳ, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου Βουλγαρίας κ. Μαξίμου (28/5-6/6/1975), σ. 240, 266.

ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἰωάννου Καρμίρη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Β' συνδιάσκεψις τῆς Μικτῆς Ὁρθόδοξο-Παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς, σ. 289, 365.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ — ΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τριβιζᾶ, Ἡ ὁρθόδοξος πνευματικότης καὶ τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, 339.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Θεοδώρου Δ. Μοσχονᾶ, σ. 231. — Ἐκδημῖαι Μητροπολιτῶν, σ. 323.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ ὁμιλῶν κατὰ τὸ Γεῦμα ἐν «Μ. Βρετανία» (23/3/1975), σ. 117. — Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (23/3/1975), σ. 119. — Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν λειψάνων τοῦ Πατρ. Γρηγορίου Ε', σ. 121. — Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακ. κ. Σεραφεῖμ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, σ. 183. — Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ καὶ Ἑλληνες Ἱεράρχαι μετὰ Λιβανέζων ἐπισήμων, σ. 185. — Στιγμιότυπον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, σ. 187. — Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ καὶ Ἑλληνες Ἱεράρχαι παρὰ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας κ. Ἡλία, σ. 189. — Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ συλλειτουργῶν μετὰ τοῦ Μακ. Πατριάρχου κ. Ἡλία, σ. 191. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Ἡλίας καὶ Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ μετὰ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Λιβανικῆς Κυβερνήσεως κ. Μ. Χένταρ καὶ λοιπῶν Ἐπισήμων, σ. 211. — Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ καὶ μέλη τῆς συνοδείας αὐτοῦ παρὰ τῷ Προέδρῳ τῆς Συρίας κ. Ἀσσάντ, σ. 213. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Ἡλίας καὶ Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ, σ. 215. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ Ὁ Μακ. κ. Σεραφεῖμ καὶ λοιποὶ κληρικοὶ εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, σ. 241. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος, Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ καὶ Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Μ. Στασινοπούλος, σ. 245. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ

Μητροπολιτικῷ Ναῶ Ἀθηνῶν, σ. 255. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ, σ. 269. — Στιγμιότυπον ἐπισκέψεως τοῦ Μ. Πατριάρχου κ. Μαξίμου εἰς Κατερίνην, σ. 273. — Τὰ Μέλη τῆς Νέας Δ. Ἱ. Συνόδου τῆς 119ης Συνοδικῆς Περιόδου, σ. 333. — Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος, σ. 370. — Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Καλλίνικος, σ. 367.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Εἶναι ὑπόθεσις φιλάνθρωπιας», σ. 23 — Μεγάλαι μορφαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 23. — Βοῶσα καὶ κρᾶζουσα ἱστορικὴ πραγματικότης, σ. 23. — Θὰ ἀπετέλει τὸ σημαντικώτερον βῆμα, σ. 24. — Ἀξιόπαινος ποιμαντικὴ προσπάθεια, σ. 24. — Περὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελέξεως, σ. 24. — Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος, σ. 46. — Συνεχίζει τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, σ. 46. — «Θὰ ἀπετέλει δυναμίτιδα», σ. 46. — Ἡ κυρία προϋπόθεσις, σ. 46. — Ἐθναρχοὶ κοινῆς κληρονομίας, σ. 47. — «Ἐφόδιον Ὁρθοδοξίας», σ. 47. — Ἐκκλησία καὶ Νεότης, σ. 77. — Δέον νὰ ἀποσοβηθῇ ἡ διάβρωσις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, σ. 77. — Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, σ. 78. — Οὐδεὶς συγκρητισμὸς εἶναι ἐπιτετραμμένος, σ. 78. — Προσδίδουν ἰδιαιτέραν ἔμφασιν καὶ σημασίαν, σ. 102. — Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 102. — Δραματικὴ ἐκκλησιολογία, σ. 102. — Ἰωβηλαῖον (475-1975). — Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὑπέμνησε, σ. 103. — Δεδικαιολογημέναι διαμαρτυρίαι, σ. 103. — Σωτήριος διὰ τὸ ἔθνος σύνδεσμος, σ. 135. — Ἑλλάς καὶ Σικελία, σ. 135. — Αἱ μεταφράσεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς, σ. 136. — Ἀπαιτοῦνται προληπτικὰ μέτρα, σ. 136. — Ἐκπέμπουν τὸ σῆμα τοῦ συναγεροῦ, σ. 136. — Γεώργιος Χρ. Λαιμὸς (†), σ. 137. — Εὐστράτιος Καλαντζῆς (†), σ. 137. — Τὸ χρυσοῦν κορῦμα τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, σ. 169. — Μουσεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, σ. 169. — Θὰ συντελέσουν εἰς τὴν προβολὴν τῶν ἀκαταλύτων ἱστορικῶν πνευματικῶν δεσμῶν, σ. 169. — Ὁ ρεαλισμὸς ἐν τῇ Τέχνῃ, σ. 169. — Ἡ τέχνη διὰ τὸν ἄνθρωπον, σ. 170. — Τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, σ. 170. — Ἀποτελοῦν σημαντικὸν βῆμα, σ. 201. — Ἐκκλησία καὶ Νεότης, σ. 201. — Ἡ ὑγιὴς ἀνάπτυξις τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως, σ. 201. — Ἀντανακλᾶ εἰς τὴν ὄλγην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, σ. 202. — Ἐγκαίνια Ἱ. Ναοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ κτιρίου τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς, σ. 202. — Δέον νὰ συνασπισθοῦν εἰς ἐνιαίαν προσπάθειαν, σ. 202. — Ἡ εἰς Ἑλλάδα ἐπίσκεψις τοῦ Μακ. Πατριάρχου Βουλγαρίας, σ. 222. — Ἡ θεμελίωσις τοῦ «Ὁμηρείου Πνευματικοῦ Κέντρου», σ. 222. — Ἡ διαθήκη τοῦ Ἀριστοτέλους Ὠνάση, σ. 222. — «Ὁδηγεῖ εἰς ὀλοκληρωτικὴν ἀποσύνθεσιν», σ. 222. — Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐπισημαίνεται, σ. 223. Χαροποιοὶ εἰδήσεις, σ. 223. — Ἡ Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, σ. 259. — Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 1650 ἐτῶν, σ. 259. — Ἡ συζήτησις περὶ τὸ 16ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, σ. 259.

Ἐκκλησιαστική εἶδησις, σ. 260. — Δημιουργοῦν ἀληθῆ θραῦσιν, σ. 260. — Ἡ ψυχικὴ ταραχὴ καὶ διάσπασις, σ. 260. — Ἡ ἐλπίς διεψεύσθη, σ. 291. — Ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς, σ. 291. — Χριστοφόρος Παπουτσόπουλος (†), σ. 291. — Διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Σινᾶ, σ. 292. — Βλαβερά μηνύματα ἐκ τῆς Τηλεοράσεως, σ. 292. — «Οἴκοι Εὐγερίας», σ. 292. — Ἀναγκαῖα ἢ λήψις ἀποτελεσματικῶν μέτρων διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, σ. 292. — «Ὁμολογεῖν τὸν Χριστὸν διὰ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς», σ. 319. — Πῶς θὰ ἀξιοποιηθοῦν καλύτερον τὰ νέα μέτρα περὶ Παιδείας, σ. 319. — Θὰ ἐσημεινε τοποθέτησιν νάρκης, σ. 319. — Στιγματισμὸς τῶν βασιανισμῶν, σ. 320. — Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὰ πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ συστήματα, σ. 320. — Ἐγκαίαια λαμπρὰς ἐπάλλξεως τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 344. — Νέος χρυσοῦς κρίκος, σ. 344. — Ἡ βαθυτέρα καὶ πλέον πρωταρχικὴ ρίζα καὶ πηγὴ, σ. 345. — Πρέπει νὰ κινηθοῦν δραστηρίως, σ. 345. — Ἡ μόρφωσις ἢ ἐπιμόρφωσις τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων, σ. 345. — Δέον νὰ ἀνοίξωμεν τὰ ὄπτα μας, σ. 346. — Ἡ Ἐ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, σ. 378. — Μνημειώδης προσφορά, σ. 378. — Θὰ συνεπλήρουν συμαντικῶς τὴν μόρφωσίν των, σ. 379. — Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ «Διεθνοῦς Ἔτους τῆς Γυναίκος», σ. 379. — Ἐλευθερία καὶ Τέχνη, σ. 379. — «Στὴν κόλασι τῶν λουλουδιῶν», σ. 380. — Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ ἀπορριφθῇ τὸ αἷτημα, σ. 380.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

- Ἱερά Σύνοδος, σ. 52, 349, 330, 332.
 Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, σ. 26, 52, 79, 108, 140, 171, 206, 261, 321.
 Ἱερά Μητρόπολις Ἀργολίδος, σ. 350.
 Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς, σ. 350.
 Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος, σ. 321.
 Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, σ. 109, 227, 333.
 Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας, σ. 109, 172, 227, 351.
 Ἱερά Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, σ. 227.
 Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου, σ. 28.
 Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας, σ. 322.
 Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, σ. 227, 322.
 Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας, σ. 52, 323.
 Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας, σ. 108, 261, 293.
 Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης, σ. 53.
 Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης, σ. 333.
 Ἱερά Μητρόπολις Ναυπακτίας, σ. 351.

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, σ. 352.

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας, σ. 109, 228, 351, 384.

Ἱερά Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας, σ. 173, 322, 351.

Ἱερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, σ. 323.

Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης, σ. 141.

Ἱερά Μητρόπολις Χίου, σ. 228.

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, σ. 28, 53, 79, 109, 172, 229, 261, 324, 352.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Κρήτης, σ. 79.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, σ. 29.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Θουατείρων, σ. 174.

Ἱερά Μητρόπολις Γαλλίας, σ. 174, 293, 325, 353.

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, σ. 109.

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, σ. 354.

Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, σ. 230.

Πατριαρχεῖον Μόσχας, σ. 109, 355.

Πατριαρχεῖον Σερβίας, σ. 54, 109, 325, 355.

Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας, σ. 110, 230, 356.

Ἐκκλησία Τσεχοσλοβακίας, σ. 325.

Ἐκκλησία Οὐγγαρίας, σ. 110.

Ἐκκλησία Πολωνίας, σ. 356.

Διάφορα, σ. 53, 352, 353, 383.

Διεκκλησιαστικά, 325.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Ἐπισκόπου Διον. Α. Ὑφανίου, Μητροπ. Σερβίων καὶ Κοζάνης, Τρεῖς μικραὶ μελέται. Διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τοὺς Ἱερεῖς καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους. Ὡς προτάσσεται ἡ Ἱερά Ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Σχολείοις. Ἐν Κοζάνῃ 1974, σσ. 74, σ. 51.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἄνθη τῆς Ἐρήμου, ἀρ. 8: Φιλότητος Ἱστορία Β'. Ὑπὸ Θεοδωρήτου Κύρου. Μετάφρασις Ἀθηνᾶς Καραμπέτσου. Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου. Ἀθῆναι 1974, σσ. 164, σ. 51.

Τοῦ αὐτοῦ, Εὐαγ. Μαντζουέα, Κανονικὸς Διοικητικὸς Κώδιξ, ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἀθῆναι 1974, σσ. κδ' + 255, σ. 51.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀναστασίου Γιαννουλάτου, «Κύριος τῆς λαμπρότητος»: ὁ Θεὸς τῶν παρὰ τὸ ὄρος Κένυα φυλῶν. Ἐρευνα Ὁρησκειολογικῆ, β' ἐκδ. Ἀθῆναι 1973, σσ. 272, σ. 104.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (Ε.Π.Ε.) Βασιλείου Καισαρείας τοῦ Μεγάλου. Ἄπαντα τὰ ἔργα. Εἰσαγωγή—μετάφρασις—σχόλια, Τόμοι 1-10. Θεσ/νίκη, σ. 105.

Τοῦ αὐτοῦ, Βασ. Μουστάκη, Μακρυγιάννης, τὸ λιοντάρι τῆς Ρούμελης. Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. Ἀθήναι 1975, σ. 106.

Τοῦ αὐτοῦ, Νικ. Τωμαδάκη, Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1645-1898). Τόμ. πρῶτος. Αἰ πηγαί. Ἐν Ἀθήναις 1974, σσ. 539, σ. 138.

Τοῦ αὐτοῦ, Ν.Τ. Γεώργιος Τ. Κόλλιας (1906-1973), Νεκρολογία, σ. 139.

Τοῦ αὐτοῦ, Ν. Τ., τὰ ἔτη τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου Μελετίου Ἱερομονάχου Συρίγου τοῦ Κρητὸς (1585-1663) Βενετία 1974, σ. 139.

Τοῦ αὐτοῦ, Ν. Τ. Ὁ Ἱερόθεος Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ ἐν Ἱεραπέτρα κτήματα τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Ἀγ. Νικόλαος Κρήτης 1974, σ. 139.

Τοῦ αὐτοῦ, Ν.Τ. Ἰλαρίων Γραδένιγος, μητροπ. Ἡρακλείας καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτῶ λόγιοι καὶ σχετικοὶ Κρήτες. Ἐν Ἀθήναις 1974, σσ. 75, σ. 139.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σ. 170.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀρχιμ. Παντελ. Μπεζενίτη, Σήματα πορείας, ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, σ. 204.

Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ λευκὸς θάνατος, τὰ ναρκωτικὰ στὴν κοινωνία μας, ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, ἀρ. 1, σ. 205.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἐτεοκλ. Ι. Γρηγοριάδου, Ἡ ἔξοδος τοῦ «Ἀρεως» 26 Ἀπριλίου 1825, ἔκδ. «Ἀλτις» Ἀθήναι 1975, σσ. 46, σ. 205.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀνδρέου Ν. Στράτου, Τὸ Βυζάντιον στὸν Ζ' αἰ. Τόμ. Α', Β', Γ', Δ', Ε', σ. 225.

Τοῦ αὐτοῦ, Γεωργίου Σ. Μαριδάκη, Ἡ ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων δίκη τῶν ἐν Ἀργινούσαις νικητῶν (406 π.Χ.). Ἀθήναι 1975, σσ. ιβ'+153, σ. 346.

Τοῦ αὐτοῦ, Γρηγ. Θ. Στάθη, Τὰ χειρόγραφα Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἅγιον Ὄρος. Κατάλογος περιγραφικὸς τῶν χειρογράφων κωδίκων Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῶν ἀποκειμένων ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Σκητῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τόμος Α' Ἀθήναι 1975 (Ἰ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰδρυμα Βυζαντινῆς Μουσικολογίας), σσ. οη'+723+εἰκόνες ἐντὸς κειμένου 52+πίνακες ἐκτὸς κειμένου, κδ', σ. 347.

Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου, Κων. Γ. Μπόνη, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀρχαίαν Χριστιανικὴν Γραμματείαν (96-325 μ.Χ.) (Ἀρχεῖον περιοδικῆς «Θεολογία» 1) Ἀθήναι 1974, σσ. α-ιστ'+1-394, σ. 47.

Ἰωάννου Καρμίρη, Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐφόδιον Ὁρθοδοξίας, Ἐκδ. Ἀπ. Διακονίας, Ἀθήναι 1974, σσ. 430, σ. 106.

Τοῦ αὐτοῦ, Γρ. Θ. Στάθη, Τὰ χειρόγραφα

Βυζαντινῆς Μουσικῆς-Ἅγιον Ὄρος, Τόμ. Α' Ἀθήναι 1975, σ. 139.

Βασ. Θ. Σταυρίδου, Κων. Γ. Μπόνη, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἀρχαίαν Χριστιανικὴν Γραμματείαν (96-325 μ.Χ.), σ. 25.

Βασ. Μουστάκη, Παντ. Β. Πάσχου, αἰ-χμαλωσία ὕψους». Ποιήματα. Ἐκδ. Οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀθήναι 1975, σσ. 80, σ. 78.

Τοῦ αὐτοῦ, Β. Ν. Τατάκη, Σκέψη καὶ ἐλευθερία, Ἐκδ. «Ἀστέρως», Ἀθήναι 1975, σ. 328.

Θ. Δ. Μοσχονᾶ, Κων. Γ. Πατέλου, Οἱ Οὐ-νῖται Ἐπίσκοποι εἰς τὴν Α' Βατικάνειον. Τόμ. Α', Β', Λουβαίν 1974, σ. 107.

Στέλιου Ἀρτεμάκη, Κων. Γ. Μπόνη, Εασίλειος Καισαρείας ὁ Μέγας (329/30-1/4/379) βίος καὶ ἔργα, συγγράμματα καὶ διδασκαλία, Ἀθήναι 1975, σσ. 200, σ. 204.

Παν. Ι. Μπούμη, Μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Θεοφίλου, Ἐτσι λυτρωθήκαμε, Ἀθήναι 1974, σσ. 432, σ. 205.

Δημητρίου Ι. Κωνσταντέλου, Stanley S. Harakas, Living the Leturgy (Minn. 1974), σσ. 144, σ. 205.

Ἰωάννου Χρ. Κωνσταντινίδου, Νικολάου Θ. Μπουγάτσου, Βιβλιογραφία Ἑλληνικοῦ Ὁρησκευτικοῦ Τύπου (1826-1966) ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας», Ἀθήναι 1974, σσ. 190, σ. 226.

Ἀρχ. Μελετίου Καλαμαρά, Νικοδήμου μοναχοῦ Νεοσκητιώτου-Μπιλάλη, Ὁ Ὄσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, Τόμ. Α' Ἀγ. Ὄρος-Ἀθήναι 1975, σσ. 363, σ. 262.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχ. Ἡλία Μαστρογιαννοπούλου, Βιβλία περὶ μοναχισμοῦ, σ. 223, — Σελ. 32, 110, 176, 264, 359, 391.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κλητήρια ἐπικρίματα, σ. 31, 56, 207, 208, 232, 328.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερέων, 29, 30, 55, 111, 112, 141, 142, 143, 175, 207, 263, 264, 294, 295, 296, 326, 327, 357, 358, 384, 385.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροκη-
ρῶνων, σ. 55, 80, 111, 142, 295, 327, 357, 384.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροδικόνων, σ. 30, 80, 112, 141, 175, 176, 207, 231, 263, 294, 295, 296, 327, 357, 358, 384, 385.

Προκηρύξεις Ἀποστολικῆς Διακονίας, σ. 231.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀνδρέου Ν. Παπαβασιλείου, σ. 358.

Ἀνακοινώσεις, Π. Ἱ. Ἱ. Εὐαγγελιστρίας Τήνου, σ. 208, 262, 328.

Ἀποφάσεις, 52, 176, 293.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπισκόπου Διονυσίου Α. Φαριανοῦ, Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης, Τρεῖς μικραὶ μελέται διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τοὺς Ἱερεῖς καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους, ἐν Κοζάνη 1974, σ. 46.

Ἐπισκόπου Ἀχελώου Εὐθυμίου Κ. Στύλιου, Ἡ ἀλήθεια πρὸς τὸν ἀσθενῆ, Ἀθήναι 1974, σ. 24, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Ὁ ἅγιος Ταρσίζιος, διήγημα (μετάφρασις ἀπὸ τὰ Γαλλικά), ἐκδόσεις «Ζωῆς τοῦ Παιδιοῦ» Ἀθήναι 1974, σ. 112.

Ἀνδρέου μοναχοῦ Ἀγιορείτου (Χαράλαμπος Θεοφιλοπούλου), Ἡ Ἀλήθεια, σύμβουλος πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ, Ἀθήναι 1975, σ. 238.

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Σ. Τριβιζῆ, Πτ.Θ., Μ.Ρh. Τί είναι Ἐκκλησία, Ἀθήναι 1973, σελ. 39.

Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Τσακοπούλου, ἀρχειοφύλακος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, Περιγραφικὸς Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Β' Ἀγ. Τριάδος Χάλκης. Σταμπούλ.

Τοῦ αὐτοῦ, (Μητροπολίτου Μιλῆτου) Περιγραφικὸς Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου τ. Γ' (α') Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης. 1975.

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τζαβάρα, Ἱεροκέρυκος, Τὸ ὄγδοον Μυστήριον, Ἀθήναι 1974, σ. 142.

Οἶκον. Κωνσταντίνου Πλατανίτου, Ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν Ἀθήναις 1974, σ. 96, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐφημέριος».

Ἀντωνίου Σιγάλα, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γραφῆς, Βυζαντινὰ Κείμενα καὶ μελέται 12, Κέντρον Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 388.

Γεωργ. Κ. Σπυριδάκη, Περὶ τῆς κατὰ τὸ ἔαρ αἰωρίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν καὶ τοὺς λοιποὺς λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου. (ἀνάτυπον ἐκ τῆς ἐπετηρίδος τοῦ Κέντρου ἔρευνῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας, τόμ. ΚΒ' (1969/72), ἐν Ἀθήναις 1973-74.

Ἀρχιμ. Ἰωάννου Ψάρρα, Ἱεροκέρυκος, Ἰωάννης ὁ Δομβοῦς, Λεβάδεια 1974, σελ. 8.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Χριστούγεννα 1975. Εὐδοκία Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἰωάν. Καμίρη, Ἀκαδημαϊκοῦ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Β' Συνδιάσκεψις τῆς Μικτῆς Ὁρθοδόξου - Παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς.

Ἐκλογή καὶ χειροτονία νέων Μητροπολιτῶν.

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Ἡ περὶ Χριστολογίας διδασκαλία τοῦ ἁγίου Ἱ. Δαμασκηνοῦ.

Περὶ τῶν Συντάξεων καὶ λοιπῶν θεμάτων ἀφορῶντων τὸ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Χιλιαστικοῦ Προβλήματος.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

Νέα βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΜΠΟΝΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1975 ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

† Η Α.Θ.Π. ὁ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
† Ο ΚΙΤΡΟΥΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ
† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο ΦΩΚΙΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
† Ο πρ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΤΙΤΟΣ
† Ο ΑΝΔΡΟΥΣΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
† Ο ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝ
† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ
† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
† Ο ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο ΔΙΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ
† Ο ΤΥΑΝΩΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† Ο ΣΟΥΗΔΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΒΟΥΣΚΟΣ

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΟΥΡΙΔΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΜΑΝΕΣΗΣ

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
ΑΡΧΙΜ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΛΕΝΗΣ
ΑΡΧΙΜ. ΗΛΙΑΣ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΧΙΜ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΕΥΔΑΣ
ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΠΡΩΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ
ΠΡΩΤ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ
ΠΡΩΤ. ΦΕΡΙΖ ΜΠΕΡΚΙ

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. Α. ΚΑΡΡΑΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΡΟΚΟΦΥΛΛΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Γ. ΣΤΑΘΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΠΑΣΧΟΥ
Β. Γ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ
ΗΛΙΑΣ ΧΑΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ